

อะ! อะไรนะ ผมเป็นโอมะกำวันเหรอ (ฤดูหนาว)

“พรวด!”

ผมพ่นน้ำมะนาวโซดาที่กำลังดื่มอยู่ออกมา จนกระเซ็นเป็น
ละอองใส่คนพูดตรงหน้า ดีว่าเขาไหวตัวทัน พลั้วหลบไปได้อย่าง
เฉียดฉิว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีบางส่วนกระเซ็นไปโดนอยู่ดี เขาจับ
ชายเสื้อขึ้นเช็ด สีหน้าดูหนักอกหนักใจ

ปีนี้ผมอายุสิบแปด สอบสัมภาษณ์ผ่านแล้ว พรุ่งนี้จะไป
รายงานตัวที่มหา'ลัย M เตรียมตัวเป็นนักศึกษาปีหนึ่งเต็มที

ส่วนคนที่อยู่ตรงหน้าผมคือลุงซาลิ อายุสี่สิบห้าปี ไม่ได้มี
ความเกี่ยวข้องทางสายเลือดใด ๆ กับผมทั้งนั้น แต่เป็นคนเลี้ยงดูผม
มาตั้งแต่พ่อแม่ผมเสียชีวิตไปเมื่อห้าปีที่แล้ว ผมเองก็รักลุงซาลิ
เหมือนเขาเป็นลุงแท้ ๆ ของผมเหมือนกัน

“เมื่อสักครู่ว่าอะไรนะ” ผมจ้องหน้าลุงเขม็ง รวากับลุงมีจมูก
งอกออกมาเพิ่มอีกสองอัน

“เอ็งต้องระวังตัวเอาไว้ อย่าเพลอไปให้ผู้ชายคนไหนเสียบ่ละ
โดยเฉพาะผู้ชายที่มีกลิ่นตัวหอม ๆ ยิ่งหอมเท่าไรยิ่งอันตราย ไม่งั้น

เอ็งปองแน่ ๆ”

“เดี๋ยว ๆ ๆ” ผมยกมือเป็นท่าพระพุทธรูปปางห้ามญาติทันที
“นี่ลุงเมาดิบหรือเปล่า” เพราะลุงชาติไม่ตีแม่แล้ว

แกถอนหายใจแรง สีหน้าดูจริงจัง ไม่มีแววล้อเล่นแม้แต่นิดเดียว

“ลุงไม่ได้เมา แต่ลุงต้องเตือนเอ็งไว้ตั้งแต่เนิ่น ๆ จริง ๆ อยากบอกก่อนหน้านี้นานแล้ว แต่เห็นว่าเอ็งยังเด็กอยู่ นีโตแล้ว ถึงวัยเจริญพันธุ์แล้ว ตอนนี้อย่าฮิต ถ้าฮิตขึ้นมาคงห้ามกันไม่ทัน ลุงถึงได้บอกเอ็งตอนนี้”

“ฮิตอะไรลุง ผมไม่เข้าใจ”

ลุงชาติจ้องหน้าผมเขม็ง

“เอาจริง ๆ แล้วคนที่คลอดเอ็งออกมาไม่ใช่แม่เอ็งหรอกนะ แต่เป็นพ่อเอ็งต่างหาก”

ผมอ้าปากค้าง เหมือนได้ฟังเรื่องตลกร้ายอะไรสักอย่าง

“ลุงล้ออะไรผมเล่นเนี่ย”

ลุงชาติพนลมหายใจแรงอีกรอบ

“ฟังลุงนะ พ่อของเอ็งเป็นคนอึดท้องเอ็งมา ส่วนคนทำให้เอ็งเกิดนั้นเป็นใครไม่รู้ พ่อเอ็งไม่เคยบอก ตอนพ่อเอ็งย้ายมาบ้านหลังนี้ก็ท้องแล้ว ตั้งใจมาหลบผู้คนเพื่อคลอดลูก พ่อเอ็งปิดบังคนไว้ แต่ลุงรู้เข้าโดยบังเอิญ ทั้งยังเป็นคนช่วยทำคลอดให้ด้วย เพราะไปโรงบาลกันไม่ทัน

“ส่วนแม่ที่เอ็งรู้จัก จริง ๆ แล้วเพิ่งย้ายตามมาทีหลัง ไม่รู้สองคนนี่ไปเจอกันได้อย่างไร มาถึงก็แต่งงานกันเลย แล้วสมอ้างว่าเป็นคนคลอดเอ็งออกมา ลุงเดาเอาว่าพวกเขาอาจเป็นเพื่อนหรือรู้จักกันมาก่อน มีความเป็นไปได้สูงว่าแม่เอ็งอาจหนีออกจากบ้านมา หวังมาใช้ชีวิตคนเดียวอย่างอิสระข้างนอก บังเอิญว่าหน้าตาเอ็งกับแม่เอ็งดันคล้ายกัน คนเลยไม่สงสัย แต่ถ้าไปตรวจดีเอ็นเอ รับรองว่า

ไม่ตรงกันแน่ๆ”

ผมยืนช็อกอยู่กับที่

ช็อกเพราะมารู้ความจริงว่าแม่ที่ผมทั้งรักและเคารพ ดันไม่ใช่แม่ผมจริงๆ และที่ช็อกไปกว่านั้นคือ คนอุ้มท้องผมดันเป็นพ่อไปซะได้

“พ่อเป็นทอมเหรอ” ผมคิดได้อย่างเดียว เคยเห็นออกบอยพวกคลิปปทอมที่เหมือนผู้ชายเอามากๆ

“แปลกเพศมาใช้ไหม” เพราะผมแอบน้ำกับพ่อบอยๆ จึงเห็นพ่อบี๋อวรุญโทโรปรกรณ์พร้อมรบเหมือนผมเลย

ลุงซาลีส่ายหน้า

“พ่อเอ็งเป็นผู้ชายจริง ๆ เพียงแต่ท้องได้ เรื่องนี้เล่าแล้วยาว ลุงบอกได้แค่ว่าร่างกายของเอ็งไม่เหมือนคนทั่วไป จริง ๆ ในโลกนี้มีคนกลุ่มหนึ่งที่ร่างกายสามารถดึงดูดกันได้เหมือนสัตว์ แต่จำนวนประชากรไม่เยอะและไม่ได้เปิดเผย จำนิยายเรื่อง *ภู่วิกฤติมฤตยูล้างโลก* ที่ลุงเคยเอามาให้เอ็งอ่านได้ไหมล่ะ”

ถึงลุงผมจะเรียนจบไม่สูง แต่แก็เป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก ผมเลยพลอยชอบอ่านหนังสือตามไปด้วย

ผมพยักหน้า จำได้ ผมชอบเรื่องนั้นมาก สนุกดี เป็นเรื่องของโลกอนาคตที่ผู้คนแบ่งออกเป็นสามชนชั้น ชนชั้นอัลฟาที่มีฐานะสูงส่ง ฉลาด เป็นผู้นำ หยิงยโสโอหัง แต่ละคนจะร่ำรวยล้นฟ้ากันมาก ในขณะที่เบต้าคือชนชั้นสามัญชนทั่วไป เป็นชนชั้นแรงงานที่ก้มหน้าก้มตาทำงาน

อีกชนชั้นคือโอเมก้า ชนชั้นต่ำสุด เป็นมนุษย์ที่อ่อนแอด้วยความสามารถที่สุด ทำอะไรไม่ค่อยได้ มีหน้าที่ตั้งท้องผลิตทายาทให้อัลฟาเท่านั้น ที่ไม่ธรรมดาคือโอเมก้าจะมีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งผู้ชายที่เป็นโอเมก้าสามารถท้องได้ พอ ๆ กับอัลฟาผู้หญิงที่สามารถทำให้ผู้หญิงด้วยกันท้องได้นั้นแหละ

โอเมก้าจะมีอาการฮิตเดือนละครั้ง อาการฮิตที่ว่านั้น พูดภาษาบ้าน ๆ ก็คืออาการติดสัดนั้นแหละครับ เป็นช่วงเวลาทั้งผู้หญิงและผู้ชายจะพร้อมต่อการมีลูก กินเวลายาวนานหนึ่งถึงเจ็ดวันแล้วแต่คน ยิ่งฮิตนานโอกาสมีลูกยิ่งสูง เวลาที่โอเมก้าฮิตจะปล่อยกลิ่นเฉพาะตัวออกมาดึงดูดให้เหล่าอัลฟาตบะแตก เกิดอาการรัทหรือพลอยติดสัดตามไปด้วย

ส่วนลูกที่คลอดออกมา มีโอกาสเป็นได้ทั้งโอเมก้าและอัลฟา แต่อัลฟาจะเกิดยากกว่า

อัลฟาสามารถมีโอเมก้าได้หลายคน แต่โอเมก้าจะมีอัลฟาได้แค่คนเดียวเท่านั้น ทันทีที่ถูกกดหลังคอก กลิ่นของอัลฟาจะเข้าไปในตัวโอเมก้า ประกาศให้อัลฟาคนอื่นไม่กล้าเข้ามายุ่งกับโอเมก้าคนนั้นอีก และทำให้โอเมก้าไม่สามารถไปนอนกับคนอื่นได้อีกเหมือนกัน ไม่งั้นจะมีผลเสียต่อร่างกายโอเมก้ามาก

โอเมก้าค่อนข้างอ่อนแอ แรงน้อย หัวขำ ทำอะไรไม่ค่อยได้นอกจากดูแลสามีและผลิตทายาท

รายละเอียดพวกนี้ในนิยายผมไม่ค่อยได้ใส่ใจเท่าไร เพราะความสนุกมันอยู่ที่การดำเนินเรื่องต่างหาก เนื้อเรื่องเกี่ยวกับพวกเอเลี่ยนพวกนั้นมานุกโลก พระเอกเป็นอัลฟา นางเอกเป็นโอเมก้า พระเอกต้องแบ่งสมาธิไปต่อสู้กับเอเลี่ยน ในเวลาเดียวกันก็ต้องดูแลโอเมก้าอ่อนแออย่างนางเอกที่อะอะฮิต... อะอะฮิต ให้มีฉากเซอร์วิซออกมาเรื่อย ๆ

พระเอกคู่กับนางเอก แต่เพื่อนพระเอกดันเลือกโอเมก้าที่เป็นผู้ชาย ทั้งยังมีลูกด้วยกันตั้งสองคน ผมยังแอบเหวอ ๆ ตอนอ่าน แต่เห็นว่าพาร์ตของเพื่อนพระเอกมีนิดเดียวถึงไม่ได้สนใจอะไรมาก

“ใช่ เอ็งเป็นโอเมก้า หรือผู้ชายที่สามารถมีลูกได้นั้นแหละ”

ผมอ้าปากค้างอีกระลอก

“ล้อเล่นน่าลุง”

“ลูกรู้ว่าเอ็งคงไม่เชื่อ นี่” ลุงหยิบบางสิ่งที่วางไว้ข้าง ๆ ก่อนหน้า
มายื่นให้

ผมรับมาเปิดดู

มันเป็นอัลบั้มรูปถ่ายครับ ไม่นานมาก ภายในเป็นรูปของพ่อ
ที่พุ่งยื่นอย่างเห็นได้ชัดซึ่งมีแค่สามรูปเท่านั้น ท้องพ่อดูโตเกินกว่า
จะเป็นแค่คนอ้วนลงพุงธรรมดาทั่วไป โดยเฉพาะรูปที่สาม ก่อนจะ
มีผมฉบับเบบี๋โผล่เข้ามาร่วมเฟรมด้วย แล้วพุงพอก็ยุบลงราวกับภาพ
ตัดต่อ

“ภาพนี้เก่าเดือน ไกล่คลอดแล้ว” ลุงชี้มายังรูปที่สามที่ผมดู
อยู่

ผมไล่ดูต่อจนหมด บางรูปผมเคยเห็น บางรูปก็ไม่ แต่พวกรูป
ตอนพ่อท้องนี้ผมไม่เคยเห็นแน่ ๆ

ผมเงยหน้ามองลุง

“จริง ๆ เหรอลุง”

“อือ จริง ตอนคลอดลูกกะหุกกันมาก ไปโรงพยาบาลกันไม่ทัน
เอ็งตัวเล็ก พ่อเอ็งน้ำคร่ำแตก ยังไม่ทันได้พากันไปโรงพยาบาล เอ็ง
ก็ออกมาแล้ว ตอนนั้นลุงกำลังตื่นตื่นตกใจ ไม่ได้ถ่ายรูปตอนคลอด
มาถ่ายอีกทีก็สองสามวันให้หลังแล้ว” ลุงจิ้มให้ดูรูปที่พ่ออุ้มผมมอง
กล้องด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

หน้าผมไม่คล้ายพ่อเลย ไปเหมือนแม่มากกว่า

“หน้าผมเหมือนแม่มาก”

“นั่นเป็นเรื่องบังเอิญ” ลุงถอนหายใจแรง มองผมด้วยแววตา
เห็นใจ ลูบหัวผมเบา ๆ หนึ่งที่

ผมนั่งทำใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น นั่งนิ่งอยู่นานเลยทีเดียว

“พ่อคลอดผมยังไง” ผมเงยหน้าถามอีกรอบ มองรูปที่พ่อ
อุ้มท้องผมตอนไกล่คลอด พ่อหล่อมาก มือหนึ่งวางอยู่บนหน้าท้อง
นู่น ๆ นั่น ดูก็รู้ว่ารักผมมากแค่ไหน

“กัน”

ผมอึ้งมอง

“อ่า...”

“ตอนอึ้งเป็นลูกอ๊อด เอ็งก็เข้าทางนั้นนั่นแหละ ร่างกาย
พ่ออึ้งมันคลอດได้เหมือนผู้หญิง เอ็งก็เหมือนกัน”

ผมส่ายหน้ารัว

“ไม่จริง” ผมไม่ยอมรับความจริง

“พ่ออึ้งตรวจสอบแล้ว เอ็งไม่มีคุณสมบัติของอัลฟ่าเลย เป็น
โอเมก้าแท้ ๆ เพราะอึ้งอ่อนแอเกินไป ตรวจเลือดผลออกมาก็เป็น
โอเมก้า”

ผมอ้าปากค้าง แค่น้อยกว่าผู้ชายทั่วไปเท่านั้น ไม่ได้นุ่มน้อม
อ่อนแอจนยกดาบไม่ขึ้นแบบในนิยายสักหน่อย

“รูปร่างหน้าตาของอัลฟ่าจะแข็งแกร่งสมชายชาติตรี แต่ของ
อึ้ง...”

ทำไม... แค่กินเท่าไรก็ไม่อ้วน เพราะเหนียวง่ายเลยไม่ได้ออกกำลังกาย
กำลังกายมากเท่าที่ควรเท่านั้น ส่วนสูงนี่ก็มาตรฐานชายไทยเชียวนะ

“พ่ออึ้งเล่าให้ฟังว่าโอเมก้าจะเริ่มมีอาการก่อนฮิตในช่วงอายุ
สิบสี่สิบห้า แล้วฮิตกันอีกที่ตอนสิบเจ็ดสิบแปด แต่ของอึ้งดันเพิ่ง
มาออกอาการรื้อน ๆ หนาว ๆ ตอนสิบแปดจะสิบเก้าแล้ว ถือว่ามา
ช้ากว่าปกติมาก”

ช่วงนี้ผมเป็นไข้บ่อย ร่างกายเพรียว ๆ มีหน้าซำยังรู้สึกชู้ช่าง่าย
ผิดปกติ แต่คิดว่าเพราะตัวเองเป็นวัยรุ่น วัยนี้มีความต้องการทาง
เพศสูงก็เป็นเรื่องปกติ ส่วนอาการไข้ ก็คิดว่าเป็นเพราะก่อนหน้านี้อ่านหนังสือหนัก
ทำให้พักผ่อนไม่เพียงพอ ไม่คิดว่าจะเป็นการเริ่มต้นของการฮิต

“จริง ๆ มันมีयरะงับฮิตอยู่ แต่ลุงไม่รู้วิธีใช้ ไม่รู้ว่าจะไปหา

ข้อมูลไหนให้ด้วย กูก็ลืมแต่เรื่องแต่ง แต่ละเรื่องก็แตกต่างกัน ออกไป จนไม่รู้ว่าจะเชื่อข้อมูลไหนดี เพราะงั้นเอ็งก็ลองดูๆ เอาเอง ละกัน”

ลุงยกกล่องเหล็กสีเหลี่ยมขนาดใหญ่เกือบเท่าตู้เย็นไซซ์มินิ ตามโรงแรมมาให้ดู ปลดล็อกเปิดประตูออก มีควันลอยคลุ้งออกมา ทันทีเหมือนตู้เย็นจริง ๆ ภายในเต็มไปด้วยหลอดยาใส ๆ จำนวน มาก ผมงกดินน้ำลาย หยิบออกมาดูหนึ่งหลอด ลุงรีบปิดประตูกล่อง ทันที คงกลัวยาเสีย ผมงกดู

“ใช้ยังไง” ผมงถาม

“ไม่รู้”

อ้าว... แล้วจะใช้ยังไงถูกละเนี่ย

ผมงมองหน้าลุง เราสองลุงหลานเหมือนคนลอบไปติดเกาะ มีอุปกรณ์ยังชีพ แต่ไม่รู้วิธีใช้

ผมงหยิบมือถือมาเชิร์ชกูเกิล เพื่อได้ข้อมูลอะไรที่เป็นประโยชน์ ข้อมูลเยอะมากจริง ๆ แต่เป็นเรื่องแต่งแทบทั้งนั้น

มันจะมีจริง ๆ เหรอวะ พวก Omegaverse เนี่ย

“เวลาฮิต อาการมันจะเหมือนในนิยายโหมลุง”

“พอเอ็งซัดยาตลอด เลยไม่มีอาการหลุดให้เห็น แต่น่าจะเหมือน ๆ กันนะ เห็นว่าจะมีความต้องการทางเพศสูง เหมือนนั่ง สีนวลแมวในหมู่บ้านของเรา เวลามันติดสัดแทบจะควบคุมตัวเอง ไม่ได้ แต่ก็ขึ้นอยู่กับโอเมก้าแต่ละคนเหมือนกัน เบต้าทั่วไปอย่างลุง จะไม่ได้กลิ่น หรือถ้าได้กลิ่น จะได้กลิ่นน้อยมาก แต่พวกอัลฟานี้แทบ คุมสติกันไม่อยู่ กลิ่นมันลอบไปไกลด้วย แต่ไม่รู้ว่าไกลขนาดไหน เอา เป็นว่าถ้าเอ็งฮิตเมื่อไหร่ แล้วซัดยาระงับไม่ทัน เอ็งโดนจับทำเมียแน่”

“ขนาดนั้นเลย?”

“อือ ส่วนเรื่องอื่น ๆ ลุงไม่รู้รายละเอียดจริง ๆ อย่างพวกการ กัดเพื่อจับคู่ เพราะไม่เคยถาม”

ผมพยักหน้าเข้าใจ

“ลุงบอกอะไรเชิงมากไม่ได้ บอกได้เท่าที่ลุงรู้ พ่อเชิงก็เหมือนคนปกติทั่วไป แทบดูไม่ออกว่าเป็นโอเมก้า นี่ถ้าลุงไม่ได้ทำคลอดเชิงกับมือ ลุงก็ยังไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน”

ผมพยักหน้า พ่อเก็บความลับได้เก่งจริง ๆ ขนาดผมยังไม่รู้เรื่องรู๊ราวอะไรเลย

ผมพยายามยอมรับความจริง

“ขึ้นอยู่กับเชิงแล้วว่าอยากยอมรับว่าตัวเองเป็นโอเมก้า แล้วหาพ่ออัลฟาสักคนเพื่อมีลูก หรือจะใช้ชีวิตเป็นแบบตัวแบบลุง มีเมียมีลูกตามปกติ แต่ต้องดูแลตัวเองให้ดี ๆ ไม่ให้ความลับรั่วไหล”

“ไม่ต้องคิดให้เปลืองสมองเลยลุง ผมเป็นคนธรรมดา ผมจะไม่ยอมไปเป็นโอเมก้าอำขาให้ใครทั้งนั้น ชีวิตนี้เกิดมาเพื่อเสียบ จะไม่ยอมมถูกเสียบเป็นอันขาด!”

ลุงขาลีตบหลังผมปุ ๆ

“เดี๋ยวลุงช่วย”

นั่นคือสิ่งที่ผมตั้งใจ แต่ความเป็นจริงก็คือ...

“อีก... อ้า เข้ามาลึก ๆ ลึกอีก พี่...”

ครับ ผมเอาชนะสัญชาตญาณตัวเองไม่ได้ และที่สำคัญไม่ใช่ผมโดนอัลฟาบังคับ แต่เป็นผมเองที่ไปปล้ำอัลฟา

ใช่ ผมปล้ำอัลฟาจริง ๆ

ผมปล้ำอัลฟา

ผมปล้ำอัลฟา!

อ้ากกก ผมทำไปได้ยังไงเนี่ย!

2

ผมปล้ำอัลฟา (ฤดูหนาว)

หลังจากนั้นผมพยายามค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม แต่ไม่เจออะไรมากไปกว่าที่เคยค้นเจอเลย ลองเข้าไปค้นหาพวกข่าวของเก่า ๆ ของพ่อที่ผมเก็บไว้ จนเจอสมุดบันทึกเล่มหนึ่งของพ่อเข้า แต่ไม่มีข้อมูลอะไรที่เป็นประโยชน์ ส่วนใหญ่พ่อจะเขียนเรื่องผม พฤติกรรมน่ารัก ๆ ที่น่าจดจำในวัยเด็กอะไรทำนองนั้น พ่อไม่มีนิสัยชอบเขียนบันทึกด้วย เขียนแค่ไม่กี่หน้าสมุดก็ว่างเปล่าแล้ว

ตอนนี้ผมยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง รู้ว่าลุงไม่โกหก แต่มันก็ยังทำใจยอมรับไม่ได้จริงๆ

คงต้องให้ร่างกายเป็นตัวพิสูจน์ ถึงเวลานั้นค่อยมาคิดกันอีกทีว่าจะจัดการยังไง ลุงบอกให้ผมเริ่มพกยาติดตัว ถ้ามีอาการไม่น่าไว้วางใจให้รีบฉีดยาทันที ส่วนจะฉีดที่ไหน เมื่อไร ปริมาณเท่าไรนี่ลุงไม่รู้จริงๆ ให้ผมหาทางคิดเอาเอง

หลังจากนั่งตาโหลหาข้อมูลจนเกือบเช้า ได้นอนไปแค่มืดก็หัวโหม่ง ผมก็ลุกขึ้นมาในสภาพแพนดา สวมชุดนักเรียนเพื่อเตรียมไปรายงานตัวที่มหา'ลัย ผมพยายามแต่งตัวให้หล่อที่สุด แม้จะหล่อ

แบบแพนดา ๆ หน่อยก็ตาม

ถึงจะเครียดเรื่องเป็นโอเมก้า แต่ชีวิตยังต้องดำเนินต่อไป ผม เหลียวซ้ายแลขวา เช็กตัวเองในกระจกอีกครั้ง วันนี้ต้องถ่ายรูปเพื่อ ทำบัตรนักศึกษาด้วย ชื่นถ่ายออกมาไม่หล่อคงได้เสียใจไปจนจบ ปีสี่แน่ ๆ

ผมคิดว่าเป๊มาสะพาน ภายในมีแฟ้มเอกสารสำหรับใช้รายงาน ตัวทั้งหมด และหยิบถุงชิปล็อกที่ใส่เข็มฉีดยากับยาระงับอาการฮึด ใส่ลงไปใ้ในกระเป๋าเป้ด้วย ถ้าใครมาค้นเจอจะหาว่าผมมียาเสพติด ไว้ในครอบครองหรือเปล่านั้นไม่รู้

ผมยังไม่รู้เลยจริงๆ ว่าถ้าเกิดฮึดขึ้นมา ผมควรจะฉีดยาใน ปริมาณเท่าไร ยาจจะได้ผลไหม ถ้ามันหมดขึ้นมาล่ะ จะทำยังไง และ อีกสารพัดคำถามที่ผมยังไม่รู้คำตอบ

ถ้าอิงจากข้อมูลที่ผมพอหาได้ จริงๆ มันต้องมียาเม็ดเอาไว้ กินทุกเดือน คล้ายๆ ยาคุมกำเนิด แต่ของพ่อไม่มี

ผมวิ่งลี้ ๆ ลงไปข้างล่าง ลุงชาตินั่งอ่านหนังสืออยู่

“หล่อมาก หลานชาย”

ผมยักคิ้วสองที

“แต่แพนดาไปหน่อยนะ”

ผมหัวเราะร่วน

“ได้นอนไปแค่วันนี้ขี้ขโมงเอง นั่งหาข้อมูลเกือบเช้า”

ลุงชาติตบหลังผมเบา ๆ

“ค่อย ๆ ศึกษาไป ไม่งั้นก็เรียนรู้จากร่างกายตัวเอง”

ก็คงต้องแบบนั้นแหละ

“ลุง พ่อไม่มียาชนิดเม็ดหรือ เห็นเขาว่ามันมีแบบเม็ดด้วย กินทุกวันคล้ายยาคุมกำเนิดของผู้หญิง”

ลุงส่ายหน้า

สงสัยจะไม่มี หรือไม่ข้อมูลพวกนั้นยังงี้ก็เป็นเรื่องแต่ง ชีวิต

จริงอาจไม่มีแบบนั้นก็ได้

“รีบไปกินข้าวก่อนไป เดี่ยวสาย ลุงทำใจไว้ให้แล้ว”

“ครับ” ผมกับลุงพากันเดินไปยังห้องกินข้าว ตักใจใส่ถ้วยคนละใบ

ผู้ชายแมนๆ อยู่ด้วยกันสองคนไม่มีคำว่าละเอียดรอบคอบอะไรกันทั้งนั้นแหละครับ อาหารก็ทำกินกันเองตามมีตามเกิด อร่อยบ้างไม่อร่อยบ้าง เอาแค่ว่าพอให้ผ่านไปวัน ๆ ซื่อซำงนอกกินบ้างตามอารมณ์ งานบ้านงานเรือนอะไรก็ช่วย ๆ กันทำ เพราะผมต้องเรียนหนังสือ ลุงเองก็ต้องทำงานหาเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเราสองชีวิต

หลังพอกับแม่ผมเสียชีวิต พวกท่านทั้งสมบัติเอาไว้ให้เป็นบ้านหลังนี้ที่ยังผ่อนไม่หมด รถมือสองหนึ่งคัน และเงินสดในบัญชีธนาคารอีกไม่ถึงห้าหมื่นบาท ผมกับลุงตัดสินใจขายรถเพื่อเอาเงินที่ได้ไปรวมกับเงินในบัญชีแล้วโปะเป็นค่าผ่อนบ้านจนหมด จะได้หมดภาระหนักอกหนักใจ ส่วนค่าเลี้ยงดูรายวันก็มาจากรายได้ของลุงล้วน ๆ เพราะเราสองคนกินใช้กันไม่เยอะ

จะหนักหน่อยก็ค่าเล่าเรียนของผมนี่แหละ ยิ่งเรียนสูงมากเท่าไร ค่าใช้จ่ายยิ่งเยอะขึ้นเท่านั้น

ลุงชาติแก่เคยมีเมียมาก่อน แต่เสียชีวิตไปนานแล้ว ก่อนพ่อจะย้ายมาอยู่ที่นี้ซะอีก หลังจากนั้นลุงก็อยู่เป็นโสดมาตลอด เพราะเคยให้สัญญาเอาไว้ว่าจะมีเมียแก่เป็นเมียแค่คนเดียวเท่านั้น ลูกหลานก็ไม่มี ดีว่าพ่อผมย้ายมาอยู่ที่นี้ จนสนิทกันเหมือนพี่เหมือนน้อง รักผมเหมือนหลานแท้ ๆ ไม่งั้นแคงไม่เลี้ยงดูผมมาจนถึงทุกวันนี้หรอก

ผมเองก็รักแคงมากเหมือนกัน ตั้งใจจะเลี้ยงดูแคงไปจนแก่จนเฒ่ามันแหละครับ

ผมบิดไปสองถ้วยโต ๆ รับผิดชอบล้างถ้วยล้างช้อน ตามด้วยบัวปากจนสะอาด นั่งรถเมลี่ไปมหา'ลัย ส่วนลุงเดินไปทำงาน

เหมือนเดิม เพราะที่ทำงานอยู่ไม่ไกล

ลุงผมเปิดร้านขายเฟอร์นิเจอร์ดีไอวายอยู่หน้าปากซอย ไม่มีพนักงานช่วย ทำเองคนเดียวทั้งหมด ทั้งออกแบบ ลงมือประกอบ แต่ละชิ้นส่วน แล้วก็ขาย บ้านเราถึงได้เต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์น่ารัก ๆ ที่ฟังก์ชันการใช้งานมีมากกว่าหนึ่งอย่าง

ตอนเรียนมัธยมปลาย พอเสาร์อาทิตย์หรือหลังเลิกเรียน ผมจะแวะไปช่วยลุงขายของก่อนกลับบ้านบ้าง ข้าวของหลาย ๆ ชิ้นผมก็ช่วยลุงทำ เพราะบางอย่างมันต้องมีคนช่วยจับ

แต่เรื่องออกแบบนี่ผมไม่ไหวนะครับ ไม่ใช่แนว ยกเว้นช่วยออกความคิดเห็นว่าของชิ้นหนึ่งสามารถดัดแปลงยังไงให้ใช้งานได้ดีมากขึ้นเท่านั้น

ที่เหลือก็เอามาถ่ายรูปขึ้นเว็บไซต์ เพราะเราขายออนไลน์กันด้วย มีทั้งเว็บไซต์และเว็บเพจ อันนี้ผมสอนลุงเอง กะว่าอนาคตถ้าร้านค้าออนไลน์อยู่ตัว เราอาจไม่ต้องไปเช่าหน้าร้านก็ได้ ขายอยู่บ้านก็พอ จะได้ลดต้นทุนลงไปอีก เพราะค่าเช่าหน้าร้านต่อเดือนแพงมากจริง ๆ

ตอนนี้ลุงใช้บ้านของแแก่เป็นที่ทำงาน หรือจะเรียกว่าโกดังเก็บของก็ได้ เอาไว้เป็นที่สร้างสรรค์ผลงาน ทำที่บ้าน เอาไปขายที่ร้านแล้วมากินอยู่กับผมที่บ้านหลังนี้แทน ทำแบบนี้มาห้าปีตั้งแต่วันที่พ่อแม่ผมเสียชีวิตไปแล้ว

ผมขึ้นรถเมลล์ปรับอากาศ ตอนสอบเข้ามหา'ลัย ผมตั้งใจเลือกมหา'ลัยใกล้บ้านไว้ก่อน เพราะไม่อยากทิ้งลุงไปอยู่หอ โชคดีมหา'ลัยใกล้บ้านเป็นมหา'ลัย M ที่มีชื่อติดท็อปเทนมหา'ลัยที่ดีที่สุดของประเทศ แต่ค่าเทอมก็แพงตามไปด้วย ตอนปรึกษาลุง ลุงบอกให้ผมเลือกเรียนมหา'ลัยที่ผมอยากเรียน (ที่ไม่ใช่เอกชน) มีเงินสำรองส่งให้ผมเรียนได้จนจบแน่ ๆ

ผมคงต้องขยันขายของช่วยลุงหน่อย จะได้มีเงินซื้อรถมือสอง

ใช้สักคัน ขับไปมหา'ลัยได้

ผมยืนเบียดผู้คนบนรถ เข้า ๆ แบบนี้ต้องทำใจครับ เหงื่อไหล ไคลย้อย แอร์เปิดเหมือนไม่เปิด ทรมานจริง ๆ

ผมกระโดดลงจากรถเมื่อมาถึงหน้ามหา'ลัย ในรถคันเดียวกัน เห็นมีคนแต่งชุดนักเรียนเหมือนผมด้วย แต่คนละโรงเรียน ไม่รู้ว่ามา รายงานตัวเหมือนกันหรือเปล่า

เรายืมให้กัน

“ไ้ มารายงานตัวเหมือนกันหรือ” มันทัก

ผมจิกยิ้มรับไมตรีทันที

“อ้อ ตื่นเต้นชะมัด กูดูหนาว”

คนตรงหน้าเลิกคิ้ว ไม่ต้องแปลกใจไปเพื่อนใหม่ พ่อตั้งใจตั้งให้ เพราะเกิดในฤดูหนาว แต่แทนที่จะชื่อน้ำหนาว น่องหนาว หรือ เดือนเกิดน่ารัก ๆ เหมือนคนอื่น พ่อผมพาดชื่อฤดูหนาวไปเลยครับ

“ชื่อน่ารักดี บังเอิญมากเลย กูซั่มเมอร์ เกิดหนึ่งเมษายน เกิด หน้าหนาวใช้ไหม”

“ใช่ สองกุมภาพันธ์”

“คณะอะไรวะ” มันถามต่อ

“วิศวะคอมพิวเตอร์”

ซั่มเมอร์ตาโต จิกยิ้มกว้าง เข้ามากอดคอผมเดินไปด้วยกัน

“บังเอิญวะ ทางเดียวกัน”

ผมหัวเราะ ยังไม่ทันก้าวเข้ารั้วมหา'ลัย ผมก็เจอเพื่อนใหม่ ถูกใจซะแล้ว ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี ผมถามซั่มเมอร์ว่าขึ้นรถตรงไหน เขาขึ้นก่อนผมประมาณสี่ห้าป้ายเท่านั้น ถือว่าบ้านห่างกัน ไม่มาก

“ตอนแรกว่าจะนั่งรถเมล์ซิลซิลมาเรียนสักเทอม แต่รถสายนี้ คนแน่นกว่าคันที่เคยนั่งไปโรงเรียนซะอีก แอร์เปิดเหมือนไม่ได้เปิด สงสัยครั้งหน้าต้องขับรถมาเอง เดี่ยวแวะรับ จะได้มาเรียนพร้อมกัน”

“เอาสิ นี่ก็ว่าจะเก็บเงินซื้ออยู่เหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่าจะเก็บได้เมื่อไหร่ ดีไม่ดีกว่าจะเก็บได้คงเรียนจบก่อน”

ซัมเมอร์หิวเราะร่วน เราเดินตรงไปยังคณะของเราตามป้ายบอกทาง รุ่งพี่หุดาไวรีบปราดเข้ามาหาทันที

“คณะวิศวะใช้ใหม่น้อง ทั้งคู่เลยไหม”

“ครับ / ครับ” ผมกับซัมเมอร์ตอบรับพร้อมกัน

รุ่งพี่รีบเดินนำเราไปยังจุดคัดกรองทันที ช่วยเราตรวจดูว่าเอกสารครบไหม วันนี้เราต้องจ่ายเงินค่าเทอมด้วย ผมเตรียมพร้อมมาหมดแล้ว เช่นเดียวกับคนข้างตัว

“ทำไมถ่ายรูปได้หล่อกว่าตัวจริงวะ” ซัมเมอร์หยิบรูปผมขึ้นดู

“ถ่ายมาสวยขนาดไหน แต่รูปที่ติดบัตรต้องเข้าไปถ่ายใหม่อยู่ดี สวยไม่สวยอยู่ที่มีคนอื่นถ่ายแล้ว เตรียมหน้าดี ๆ อย่าให้เหมือนพี่ ไอ้ น้อง ไม่งั้นจะอยากเสียบบัตรใส่กันใครสักคนจนจบปีสี่แน่ ๆ” พี่แกล้วงหยิบบัตรมาให้ดู

ตัวจริงแถมดูดีระดับหนึ่ง แต่รูปติดบัตรหน้าเหี้ยมมากจริง ๆ

“เราต้องอยู่กับมันไปจนจบ ถ่ายรูปติดบัตรประชาชนว่าเนาแล้ว เจอรูปติดบัตรนักศึกษาเข้าไปอนาถกว่าอีก”

ผมกับซัมเมอร์ไม่กล้าหิวเราะพี่แกเลย

“เดี๋ยวก่อนถ่ายเราเข้าไปล้างหน้าล้างตาดี ๆ กันดีกว่า ภูเตรียมแข่งกับลิปบาล์มมา ไม่ได้ ๆ เดี่ยวสาว ๆ มาเห็นแล้วคะแนนตกหมด”

ผมหิวเราะเห็นด้วย เดินตามรุ่งพี่ไปทำตามขั้นตอนต่าง ๆ จนแล้วเสร็จ กระทั่งมาถึงขั้นตอนสุดท้ายที่เรากังวลกันมากที่สุด

ถ่ายรูปเพื่อติดบัตร

ซัมเมอร์ลากคอพาผมเข้าห้องน้ำ เราล้างหน้าด้วยน้ำเปล่า ซับด้วยทิชชู พอหน้าแห้งก็ลงแป้ง หวีผม เอาให้หล่อ ทาลิปด้วยมันเป็นลิปบาล์มแบบเปลี่ยนสีได้ สีออกส้มนิด ๆ ดูสุขภาพดี ทำให้หน้าผมดูหล่อแบบเกาหลีขึ้นไปอีกหน่อย แป้งฝุ่นช่วยลบรอย

แพนดาได้ตาได้ด้วย

“กุหล่อพวยังวะ” มั่นถาม

“เอาแค่นี้ดีกว่า เดี่ยวดูสาว”

“ผู้ชายสมัยนี้ต้องแก้มเนียน ๆ ใส ๆ สาว ๆ ซอบ ไม่สาวหรือก
ยิ่งหน้าตาดีแบบนี้รับรองมีแฟนภายในเทอมแรกแน่ ๆ”

“โสดมาตั้งแต่ ม. ต้นยัน ม. ปลาย จะมีเหรวะ”

“ทำไมปล่อยให้ตัวเองโสดมาได้ขนาดนั้น”

“จีบไม่ติดสักคน”

ซัมเมอร์หัวเราะร่วน ไม่พูดอะไร แล้วพาดแขนบนไหล่ผมพา
เดินไปยังจุดถ่ายรูป ใช้เวลาไม่นานก็แล้วเสร็จ

วันนี้ร้อนมากจริง ๆ เดินแค่นี้เดี๋ยวเหงื่อก็ออกแล้ว

“ซีร้อนเหรวะ”

“ปกติก็ไม่นะ แต่วันนี้ร้อนมาก”

ซัมเมอร์เลิกคิ้ว หยิบมือถือมาตรวจดูอุณหภูมิกรุงเทพฯ

“สามสิบสี่องศา จะว่าร้อนก็ร้อน แต่กุเฉย ๆ นะ สงสัยเพราะ
เกิดหน้าร้อน เลยชินกับความร้อนแบบนี้ คนเกิดหน้าหนาวจะร้อน
ง่ายกว่าคนเกิดหน้าร้อนอยู่แล้ว”

ผมไม่ออกความคิดเห็นอะไร กระพือออกเสื้อพับ ๆ สลับกับ
เป่าลมใส่อกเพื่อระบายความร้อน

“นั่น ๆ มึง ดูนั่น นั่นพีดีอาร์ฟ”

ผมมองตามนิ้วมือของเพื่อนใหม่ จนสายตาไปปะทะกับใคร
บางคนเข้า โกลลิป ๆ ออกไปนั่นคือผู้ชายคนหนึ่ง ยืนโดดเด่นเป็น
สง่าอยู่ท่ามกลางผู้คน สูงมากจริง ๆ ตัวใหญ่เบ้อเร่อ ถ้าเทียบกับ
คนอื่น ๆ แม้เห็นหน้าไม่ชัด แต่ก็ดูออกว่าหล่อมาก ที่สำคัญ... ออว่า
บางอย่างรอบตัวดูดีมากจริง ๆ

“ใคร”

“พีดีอาร์ฟ อยู่ปีสี่คณะเรา อดีตเด็คนมหา’ลัย เป็นผู้ชายที่ถูก

โหวตว่าหล่อโคตรพ่อโคตรแม่ในมหา'ลัยเราไง ผู้ชายที่ยืนเป็น
พรีเซนเตอร์คู่กับดาวมหา'ลัยบนบิลบอร์ดหน้ารั้วมหา'ลัยเรา”

ผมเพิ่งมองอีกที จำไม่ได้จริงๆ ครับ เห็นบิลบอร์ดอยู่เหมือน
กัน ผมมองแต่ผู้หญิงไง ไม่ได้สนใจมองผู้ชาย ผู้หญิงสวยมาก ผม
ยาวสลวยสีดำขลับ เน้นมไข่ทรวดทรงองค์เอวมากันครบ ผิว
ขาวจืดน่าเจี๊ยะสุด ๆ

พูดแล้วน้ำลายไหล

“ตัวจริงโคตรหล่อ สุดยอดมาก มายไอดอล”

“ชอบพี่เขาเหรอ” ผมถามที่อ ๆ

“เขาเรียกคัลล์ไคล้ มายไอดอล บ้านรววย เรียนเก่ง รูปหล่อ
สาวนี่ติดตรึม ภูเคยไปพับแล้วไปเจอพี่เขาในนั้น อ้อฮือ สาว ๆ ห้อม
ล้อมอยู่ห้าหกคน นัวเนียพี่มันคนเดียว ภูนี่อยากได้มากอดสักคน
สองคนบ้าง”

ผมหัวเราะไม่ใส่ใจอะไร ตอนนี้อรอนครับ

“ไปหาอะไรเย็น ๆ กินกันดีกว่าปะ แถวนี้อีมีร้านกาแฟใหม่
อยากกินมะนาวโซดาเย็น ๆ สักแก้ว”

“ไม่รู้ เดียวไปถามรุ่นพี่ก่อน” ซัมเมอร์วิ่งลี้ไปหาคนที่ยืนอยู่
ใกล้ที่สุดทันที พี่คนนั้นชี้บอกเส้นทาง ซัมเมอร์ยกมือไหว้ขอบคุณ
แล้ววิ่งลี้กลับมา

“มีใกล้ ๆ คณะเราเลย พี่เขาบอกว่าร้านนี้แอร์เย็นจ้ามาก”

“ดี ไม่ไหวแล้ว ร้อนมาก” ร้อนเหมือนจะเป็นไข้

เราพากันเดินตรงไปตามเส้นทางที่พี่เขาบอก หาไม่ยากหรอก
ครับ เห็นป้ายร้านแต่ไกลเลย

ผมเอามืออังหน้าผากระหว่างเดิน หน้าผากร้อนจี๋ไม่รู้ว่าร้อน
เพราะอากาศมันร้อน หรือร้อนเพราะกำลังจะเป็นไข้กันแน่

เราพากันเดินเข้าร้านกาแฟ ผมสั่งน้ำมะนาวโซดาของโปรด
ทันที ไข่ไม้ไข่ตอนนี้ออกกินเพื่อดับร้อนเพิ่มความกระปรี้กระเปร่าก่อน

ละกัน

ซั่มเมอร์สั่งนมเย็น กินอะไรหวานแหววมาก รอกันไม่นาน พนักงานก็เสร็จแล้วยื่นเครื่องดื่มให้ ผมรับมาถือ จ่ายเงิน ยกดูดูทันทีด้วยความกระหาย ความเย็นของมันทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นมาหน่อย แต่ก็ยังรู้สึกร้อน ๆ ช้างในอยู่ดี

ผมดูดูจนน้ำมะนาวโซดาหมดเกลี้ยงภายในเวลาไม่ถึงนาที เหลือแค่น้ำแข็งดั่งแกรก ๆ ดูดเสียงดังโก๊ว๊ก

“ไหวไหมวะ” ซั่มเมอร์ช่วยพัดให้ด้วยแฟ้ม

“ไหว ร้อนนิดหน่อย อาจเป็นไข้” ผมกุมหน้าผากตัวเอง

“งั้นกลับบ้านก่อนละกัน เจอกันอีกที่วันปฐมนิเทศ ขอเบอร์ด้วย แอดไลน์แอดเฟซกัน”

ผมแลกทั้งเบอร์โทร. ไลน์ แล้วก็เฟซกับเพื่อนใหม่ ก่อนหน้านี้ แลกกับพวกรุ่นพี่ไปแล้ว

ไม่รู้เป็นเพราะกินน้ำแข็งในขณะที่กำลังจะเป็นไข้หรือเปล่า ผมถึงได้รู้สึกว่ตัวกำลังร้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ มันร้อนวูบ ๆ วาบ ๆ แปลก ๆ รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวด้วย

พอเปิดประตูออกมาจากร้านป๊อป ผมก็ได้กลิ่นอะไรหอม ๆ โขย มาตามทาง กลิ่นมันหอมเอามาก ๆ จนผมเผลอสูดดมเข้าไปเต็มปอด

เสียงมือถือของซั่มเมอร์ดังขึ้น ซั่มเมอร์ล้วงหยิบจากกระเป๋า กางเกงขึ้นมากดรับ

“เสร็จแล้วพ่อ หา! ทำไมไม่บอกก่อน นี่เดินอยู่กับเพื่อนใหม่ อื้อ หล่อมาก แต่น้อยกว่าผมละกัน ฮ่า ๆ หา! ประตูลัง ทำไมไม่มาประตูหน้าเล่า แต่ไม่เป็นไร เดี่ยววิ่งไปก็ได้ งั้นแค่นี้ละ”

“พ่อเหรออ” ผมถามทันทีที่เพื่อนวางสาย

“เปล่า พี่ชายนะ อายุห่างกันสิบกว่าปี ดูแลดูดียิ่งกว่าพ่อแม่ ดูแลเสียอีก ภูเลยชอบเรียกเขาว่าพ่อแทนพี่นะ”

ผมเลิกคิดสูง

“ลูกหลง?”

“ใช่ หลงไปไกลมากกก... ตอนแรกว่าจะนั่งรถเมล์กลับบ้าน
พร้อมกัน รถเมล์อยู่หน้ามหา’ลัย แต่ที่ภูมารับหลังมหา’ลัย เขาจะ
พาไปทำงานด้วย ลาดตรงนี้ก่อนละกัน เจอกันเปิดเทอม”

“อ้อ บาย” ผมยกมือลา

ซั่มเมอร์วิ่งลิว ๆ ไปทางหลังมหา’ลัยทันที

กลิ่นหอม ๆ นั้นยังอยู่ มันลอยตามลมมาเรื่อย ๆ ผมรู้สึก
ครั้นเนื้อครั้นตัวมากขึ้นกว่าเดิม พอ ๆ กับความรู้สึกที่อ่อนวบวาบ

ผมพ่นลมหายใจออกดังฟู่ ตอนแรกว่าจะกลับเลย แต่กลิ่น
หอมเข้ายวนนั้นกลับแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนผมอดใจไม่ไหว เดินตามกลิ่น
นั้นไป ไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นของดอกไม้ หรือมีใครมาขายน้ำหอมแฉฉานี้
หรือเปล่า

ผมเดินตามกลิ่นนั้นไปเรื่อย ๆ ยิ่งเดินแขนขาผมก็ยิ่งอ่อนแรง
สวนทางกับบางความรู้สึกที่พุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ

ผมเดินตามจนมาโผล่หลังตึกคณะที่เพิ่งมาทำเรื่องรายงานตัว
เมื่อก็ ก่อนที่จะงักเพราะตรงนั้นมีใครบางคนอยู่

ไม่ใช่สิ สองคนต่างหาก คนหนึ่งเป็นผู้ชาย อีกคนผู้หญิง กำลัง
จูบกันอยู่ กลิ่นหอมนั้นแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ จนผมรู้สึกเหมือนสติกำลัง
พร่าเลือน มันแรงมากจนทำเอาผมเข่าทรุด

ผมจำได้แล้ว คนตรงหน้าคือพี่ดาร์ฟ ส่วนผู้หญิงคนนั้นผมไม่
รู้จัก ไม่เคยเห็นมาก่อน แต่ผมไม่อยากจะรับรู้อะไรแล้ว ความต้องการ
พุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนผิดปกติ ผมพยายามลากตัวเองออกไปให้ห่าง ๆ
จากสองคนนั้น แต่ไปได้ไม่กี่ไกลก็ทรุดฮวบลงไปนอนหมอบอยู่ที่พื้น

“นาย”

ผมเงยหน้ามองตามเสียงเรียก ภาพตรงหน้าพร่าเบลอนิด ๆ
ลมหายใจร้อนระอุ

“นายมียาฉิดระดับอาการฮีตมาด้วยหรือเปล่า”

อะไรฮีต ๆ นะ

ผมไม่รู้ว่าเขาพูดอะไร แต่กลิ่นหอม ๆ นั้นเข้ายวนผมมาก ร่างกายราวกับมีเปลวเพลิงไหม้อยู่ ความต้องการล้นปรี ผมไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไรทั้งนั้น ร่างกายมันขยับของมันเอง ผมโผล่เข้าไปโอบรอบลำคอแกร่ง กลิ่นหอมนั้นทำเอาผมรู้สึกหลงใหลจนอดใจไม่ไหว ชุกหน้าชุกปากลงกับชอกคอคนตรงหน้า

“นาย ยาระดับฮีตอยู่ไหน”

เขาพูดอะไรออกมาสักอย่าง ผมฟังไม่ถนัด ไม่อยากฟังด้วยตอนนี้ผมต้องการ... ต้องการเขาเอามาก ๆ รู้สึกเหมือนมีน้ำอะไรก็ไม่รู้ไหลออกมาจากทวารหนัก

ได้ยินเสียงกัดฟันดังกรอดของคนตรงหน้า

“นาย...”

“อือ...” ผมเบียดร่างกายเข้าหาเขามากขึ้น สองมือปิดป้ายปากก็หาปากอีกคนจนเจอ ผมบดจูบทันที เกิดมาผมยังไม่เคยจูบใครเลยนะครับ เขาเป็นคนแรกของผม เขาดันตัวผมออก ผมส่งเสียงครางท้วง พยายามจะเบียดตัวเข้าหาเขาอีกรอบ ร่างกายล้นยิ่งกว่าเดิม และจ้องมองเหมือนจะกลืนกินคนตรงหน้าเข้าไปทั้งตัว

“ให้ตายสิ!” เขาคุ้มผมไปยังมุมอับมุมหนึ่ง จูบตอบผมอย่างเร่าร้อน

ว้าว...

กลิ่นเขาหอมมาก หอมจนผมอดใจไว้ไม่อยู่ สุดดมเข้าปอดมากขึ้น เขาจับผมยึนหันหน้าเข้าหากำแพง แล้วผมก็รู้สึกเย็นวาบที่นั่นท้าย ก่อนจะรู้สึกถึงบางสิ่งบางอย่างที่สอดใส่เข้ามาด้านหลัง

3

ตีตราคู่แห่งโชคชะตาอย่างไม่เต็มใจ (ดาร์ฟ)

ครอบครัวผมมีความลับที่บอกใครไม่ได้ใช้อย่าง ผมกับ น้อง ๆ เป็นอัลฟ่า สืบสายเลือดมาจากตระกูลเก่าแก่ที่มีมามากกว่า พันปี คนโดยทั่วไปจะไม่รู้ ยกเว้นในกลุ่มพวกเราตนเอง ซึ่งอัลฟ่า ทุกคนจะมีคู่แห่งโชคชะตาเป็นโอเมก้าอยู่หนึ่งคน

ผมเป็นลูกคนโต มีน้องชายกับน้องสาวร่วมบิดามารดาอีก เพศละหนึ่ง สำหรับอัลฟ่าแท้สายเลือดบริสุทธิ์ การที่โอเมก้าคนหนึ่ง มีลูกถึงสามคนได้นี้ถือว่าเป็นเรื่องยากเอามาก ๆ อัลฟ่าคนนั้นต้อง แข็งแรงสุด ๆ และโอเมก้าต้องมีร่างกายที่ฟรั่งพร้อมสำหรับการให้ กำเนิดลูกมาก ๆ ด้วยเหมือนกัน

ส่วนใหญ่เพื่อให้มีลูกหลาย ๆ คน อัลฟ่าหนึ่งคนจะมีภรรยา สี่ถึงห้าคนเป็นอย่างต่ำ เพื่อผลิตทายาทเอาไว้สืบสายเลือด และเอาไว้ดูแลธุรกิจของตระกูล ส่วนจะเลือกใครมาเป็นภรายนั้นได้หมด ทั้งอัลฟ่าด้วยกันเอง โอเมก้า หรือเบต้า แต่ส่วนใหญ่จะเป็นโอเมก้า มากกว่า เพราะอัตราการมีลูกจะสูงกว่าอัลฟ่าด้วยกันเองหรือเบต้า สำหรับความบริสุทธิ์ของสายเลือดนั้น การมีลูกกับอัลฟ่าหรือ

โอเมก้าจะได้เด็กที่มีสายเลือดบริสุทธิ์หรือออกมา ร้อยเปอร์เซ็นต์ ในขณะที่การมีลูกกับเบต้า ลูกออกมาจะกลายเป็นอัลฟาเลือดผสม พอ ๆ กับพวกทำกิฟต์ ซึ่งต่อให้คนท้องคืออัลฟาหรือโอเมก้า แต่การผสมเทียมกลับทำให้เด็กอัลฟาที่ออกมา มีสายเลือดที่ความบริสุทธิ์ เจือจางลงไปกว่าครึ่ง ความสามารถที่อัลฟาควรจะมีก็พลอยลดลงตามไปด้วยเหมือนกัน

เราจะเรียกคนเหล่านี้ว่าอัลฟาเทียม

อัลฟากับอัลฟา ลูกออกมาจะเป็นอัลฟาร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่โอกาสติดลูกน้อยแสนน้อย อัลฟากับโอเมก้า ลูกมีโอกาสเป็นได้ทั้งอัลฟาแท้สายเลือดบริสุทธิ์และโอเมก้าอย่างละครึ่ง เราจะรู้ได้ทันทีตั้งแต่อยู่ในท้อง

บางครั้งครอบครัวรู้ว่าท้องโอเมก้าแล้วทำแท้งเลยก็มี จนต้องมิกกฎหมายออกมารองรับ หากใครทำแท้งโดยเจตนา มีโทษสถานหนัก หลัง ๆ คนจึงปล่อยให้มิเด็กโอเมก้าออกมา เพื่อเอาไว้เป็นตัวเชื่อมสัมพันธ์กับครอบครัวเหล่าอัลฟาแทน

แม้จะเป็นภรรยาหลักไม่ได้ แต่ได้เป็นภรรยารอง ภรรยาสาม ภรรยาสี่ ก็ถือว่าโชคดีแล้ว

ในขณะที่ถ้าอัลฟามีลูกกับเบต้า ลูกมีโอกาสเป็นได้ทั้งอัลฟาเลือดผสมและเบต้าธรรมดา แต่ก็มียางที่ผ่าเหล่า เบต้าคลอดลูกออกมาเป็นโอเมก้า ส่วนใหญ่อัลฟาจะเป็นลูกของโอเมก้า แล้วมียืนแม่แฝงอยู่ในตัวอัลฟาคนนั้น ๆ แต่น้อยมาก อาจเกิดขึ้นได้เพียงหนึ่งในแสนเท่านั้น

อัลฟาเลือดผสมจะมีความสามารถมากกว่าเบต้า แต่จะด้อยกว่าอัลฟาแท้ ส่วนใหญ่พวกนี้จะทำงานสายรองต่อจากอัลฟาแท้ อีกที ในขณะที่เบต้ารับหน้าที่ทำงานเป็นบุคลากรทั่วไป เป็นชนชั้นแรงงานตั้งแต่ระดับกลาง ๆ ไปจนถึงต่ำสุด

โอเมก้าส่วนใหญ่จะทำหน้าที่ผลิตลูกอย่างเดียว ต่อให้สมัยนี้

จะมีไอเมก้าออกมาเรียนหนังสือบ้าง ทำงานบ้าง แต่พอมีคู่ครอง ก็เฟดตัวออกไปอยู่ดูแลลูกดูแลสามีที่บ้านเฉย ๆ อยู่ดี เหมือนแม่ของผม

แม่เจอพ่อที่มหา'ลัย พวกเขาารู้ได้ทันทีว่าเป็นคู่แข่งโชคชะตา ของกันและกัน พ่อติตราแม่ทันทีจนมีผมออกมาระหว่างเรียน รออเรียนจบถึงได้แต่งงานแล้วมีน้องอีกสองคนตามมา

โชคดีแม่ผมท้องแก่ อีกทั้งแม่ยังเป็นรักแรกของพ่อด้วย รักมันเพียงคนเดียวมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่ยอมมีภรรยาคนอื่นอีกหลาย ๆ คน เหมือนอัลฟาคนอื่น ๆ ด้วย

ไอเมก้าจะมีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย แต่สัดส่วนผู้ชายจะน้อยกว่าผู้หญิง

อัลฟาส่วนใหญ่จะชอบไอเมก้าผู้หญิงมากกว่าไอเมก้าผู้ชาย ผมเองก็เหมือนกัน ต่อให้ไอเมก้าผู้ชายคนนั้นจะมีรูปร่างหน้าตาคคล้ายผู้หญิงขนาดไหนก็ตาม ขนาดสาวสองที่เจาะมาแล้ว รูปร่างผมสวยงามยิ่งกว่าผู้หญิง ผมก็ยังไม่เคยเลือกมานอนด้วย

ผมเริ่มมีความต้องการทางเพศมาตั้งแต่อายุสิบต้น ๆ และนอนกับผู้หญิงมาตลอด ไม่เคยเกิดอารมณ์กับไอเมก้าผู้ชายคนไหนเลย ยกเว้นตอนเจอไอเมก้าผู้ชายมาฮึดใส่ต่อหน้าต่อตา อาจมีอาการคลุ้มคลั่งควบคุมตัวเองลำบากบ้าง แต่เพราะผมกินยาต้านอาการฮึดไว้ตลอด ทั้งยังพกยาต้านอาการฮึดขนานแรงไว้กับตัวเสมอด้วย ทำให้ไม่เคยพลาดเลยสักครั้ง ทั้งที่ผมมักโดนไอเมก้าผู้ชายมาฮึดยั่วใส่บ่อย ๆ

สำหรับเราเหล่าอัลฟา ถ้ามีโอกาสทำลูกได้ให้รีบทำ ไม่จำเป็นต้องรอเวลาที่เหมาะสมเหมือนพวกเบต้า เพราะอัตราการเกิดอัลฟาค่อนข้างน้อย

ผู้หญิงก่อนหน้านี่เธอเป็นไอเมก้า รูปร่างหน้าตา บุคลิก และนิสัยเหมาะมาเป็นแม่ของลูกผมได้ เราเคยนอนด้วยกันมาหลายรอบ

แล้ว วันนี้เธอฮิตพอดี แม้จะกินยาระงับอาการฮิต แต่ไม่ใช่ยาระงับการตั้งครรภ์ ถ้าเราทำกันก็มีสิทธิ์ติดลูกได้

ผมควบคุมความต้องการของตัวเองได้ เพราะผมฉีดยาต้านอาการฮิตมาแล้ว ยาทันนี้แรงมาก จนต่อให้มีไอเมก้ามาฮิตใส่ต่อหน้าผมก็แทบจะไม่ได้กลิ่นอะไร ยกเว้นความต้องการพื้นฐานปกติ ไม่มีทางทำให้ผมเกิดอาการคลุ้มคลั่งได้แน่ ๆ

วันนี้เป็นวันรายงานตัวของเด็กปีหนึ่ง ผมโดนเรียกตัวให้มาช่วยงานตั้งแต่เช้า ก่อนหน้านั้นไม่กี่ชั่วโมง เหมือนผมจะได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของไอเมก้าที่กำลังฮิตลอยมาเข้าจมูก ผมไม่เคยได้กลิ่นนี้มาก่อน เดาเอาว่าน่าจะมาจากเด็กใหม่ที่มารายงานตัวกันวันนี้

ปกติถ้าเทกยาตัวนี้ ผมไม่ควรได้กลิ่นฮิตของใครทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฤทธิ์ยาอ่อนลง หรือว่าร่างกายผมเริ่มดีฮยาแล้วกันแน่ กลิ่นนั้นรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนความต้องการของผมถูกกระตุ้นขึ้นมา พอแยมเข้ามาช่วย ผมถึงได้ลากเธอมาหลังตึกที่ไม่มีคน

ยังไม่ทันได้ทำถึงไหน กลิ่นฮิตนั้นก็กลับรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนเหมือนยาต้านจะหมดฤทธิ์ กลิ่นมันหอมหวานเอามาก ๆ หอมอย่างที่ไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน ผมให้แยมออกไปก่อน แล้วเดินตามกลิ่นนั้นไป

ถ้าเป็นเวลาปกติที่ไม่ได้เทกยา กลิ่นรุนแรงขนาดนี้คงทำให้ผมคลุ้มคลั่งไปแล้ว แต่อาจเพราะฤทธิ์ยายังอยู่ ทำให้ผมพอจะควบคุมอาการได้บ้าง ผมเดินมุ่งหน้าไปตามกลิ่น ร่างกายร้อนรุ่มไปหมด

จนเห็นเด็กหนุ่มเฝ้าในชุดนักเรียนมัธยมปลายคนหนึ่งทรุดหมอบอยู่กับพื้น

ที่มาของกลิ่นคือเด็กคนนี้

ยิ่งเข้าไปใกล้ ร่างกายผมยิ่งร้อนรุ่มหนักหน่วงยิ่งกว่าเดิม เหมือนมีบางสิ่งระเบิดเป็นพลังมหาศาลอยู่ภายในช่องท้องและหัวใจ

ผมรู้ได้โดยสัญชาตญาณทันทีว่าเด็กคนนี้เป็นคู่แข่งโชคชะตา

ของผม จากความรู้สึก และอีกอย่าง มีเพียงคู่แห่งโชคชะตาเท่านั้น ที่яд้านจะใช้ไม่ได้ผล

แม้ความต้องการจะยังล้นปรี่ แต่ความไม่พอใจมีมากกว่า ผม ขมวดคิ้ว

ทำไมคู่แห่งโชคชะตาของผมต้องเป็นโอเมก้าผู้ชายด้วย

กลิ่นนั้นยิ่งหอมหวานรุนแรงมากขึ้น กลิ่นैयाวนขนาดนี้ ดีไม่ดีอาจเป็นฮิตแรกของเด็กนี้ด้วย

ชินปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป อีกไม่กี่นาทีต้องมีอัลฟาใน มหา'ลัยหรือในละแวกนี้พากันหลังไหลเข้ามาหาเด็กนี้เป็นกองทัพ แน่ๆ ผมปล่อยพิโรโมนส่วนตัวออกไปในรัศมีหนึ่งกิโลเมตรรอบตัว กันไม่ให้ใครเข้ามายุ่ง

“นาย” ผมเรียก

เด็กนั้นเงยหน้ามองผม ผิวแก้มแดงกำ แดงพอๆ กับกลีบปาก นัยน์ตาจ๋าวว ยิ่งเห็นยิ่งทำเอาผมแทบควบคุมสติไว้ไม่อยู่ ผมหยิบ เข็มฉีดยาต้านอาการฮิตฉุกเงินมาฉีดใส่แขนตัวเอง คิดว่ายาออกฤทธิ์ ถึงได้ขยับเข้าไปหา

“นายมียาฉีดระงับอาการฮิตมาด้วยหรือเปล่า”

เด็กนั้นไม่ตอบคำถามผม แต่ขยับเข้ามาใกล้ เลื่อนสองมือมา โอบรอบลำคอผม ชุกปากเข้ากับชอกคอผม ขยับเรือนร่างเข้ามา แนบชิด

ผมพยายามข่มจิตข่มใจ ยิ่งได้กลิ่นหอมๆ จากชอกคอเขายิ่ง ทำเอาผมรู้สึกเหมือนจะควบคุมตัวเองไม่อยู่

“นาย ยาระงับฮิตอยู่ไหน”

ผมรู้ว่าคนตรงหน้าแทบไม่มีสติแล้ว เพราะเบียดร่างกาย เข้าหาผมมากขึ้น ก่อนจะได้กลิ่นบางอย่างโชยมาจากตัวอีกฝ่าย ผม จำกลิ่นนี้ได้ มันเป็นกลิ่นที่โอเมก้ามักจะหลังออกมาเมื่อเกิดความ ต้องการเต็มที่แล้ว ร่างกายพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์สุดๆ ถ้า

เป็นผู้หญิงจะหลังทางช่องคลอด ผู้ชายทางทวารหนัก ถ้าให้เดา...
ปานนี้ทวารหนักของเด็กนี่คงเปิดอ้ารอเวลาให้ผมสอดใส่เต็มที่แล้ว
ผมก็ตกgramกรอด พยายามอดทนให้มากที่สุด เพราะกลืนนั้น
กำลังจะทำให้ผมคลุ้มคลั่ง

“นาย...”

เด็กตรงหน้าส่งเสียงครางในลำคอ สีหน้าดูขี้ข่วนยิ่งกว่าเดิม
เนื้อตัวสั่นระริกไปหมด พยายามบดเบียดร่างกายเข้าหาผมอีกรอบ
พอ ๆ กับสองมือที่พยายามบิดปายเปะปะลู่ปลิวไถ้เรื้อนร่างผม แล้ว
ยื่นหน้าขึ้นมาจูบ

ผมดันตัวเด็กน้อยออกทันที เด็กน้อยส่งเสียงครางคล้ายจะ
ท้วงในลำคอ พยายามบดเบียดร่างกายเข้าหาผมอีกรอบ สีหน้าดู
ขี้ข่วนยิ่งกว่าเดิม

“ให้ตายสิ!”

ผมรีบอุ้มเด็กน้อยตรงไปยังมุมอับของตึกทันที เพราะตรงนี้
โล่งเกินไป จากนั้นก็บดจูบกลับอย่างเร่าร้อนรุนแรง

ตอนนี้ผมควบคุมความต้องการของตัวเองไม่ได้แล้ว จับ
เด็กน้อยหันหลัง ถอดกางเกงลง ไม่มีการเตรียมพร้อมอะไรทั้งนั้น
เพราะร่างกายของคนตรงหน้าพร้อมอยู่แล้ว ผมสอดใส่ทันที

“อ้า...” เด็กน้อยตัวสั่น อ้าปากครางสะท้าน ส่วนนั้นบีบรัดผม
แน่น

ผมคำรามในลำคออย่างพอใจ อธิบายความรู้สึกตอนได้
สอดใส่ไม่ถูก ผมนอนกับสาว ๆ มาเยอะ แต่ไม่เคยมีคนไหนที่ทำให้
ผมรู้สึกดีได้ขนาดนี้มาก่อน ปกติอัลฟ่าจะอึดมาก แต่เด็กนี่เกือบ
ทำเอาผมพุ่งตั้งแต่ครั้งแรกที่สอดใส่แน่ะ

ผมขยับร่างกายตามสัญชาตญาณ ยิ่งทำร่างกายคนตรงหน้า
ยิ่งหอม โดยเฉพาะตรงลำคอใกล้แ่งซี่โครง

ผมพยายามอดทน ตั้งแต่นอนกับสาว ๆ มา ผมยังไม่เคย

ตีตราใครสักคน อาจเพราะผมยังไม่เจอคู่แห่งโชคชะตา ส่วนคนอื่น ๆ ผมตั้งใจว่าจะให้พวกเขาต้องลูกของผมก่อนค่อยตีตรา

แต่จนถึงปัจจุบันผมก็ยังทำไม่สำเร็จ ทั้งที่มีความสัมพันธ์กับสาว ๆ ในช่วงฮิตแทบทุกวัน บางวันมีพร้อมกันสี่ห้าคนก็ยังคง

ผมชอบหายใจแรง กลิ่นของคนตรงหน้าทำเอาล้าคอผมแห้งผาก ผมเลียเขียวแหลม ๆ ของตัวเอง พยายามยิ่งสติไม่ให้ฝังมันลงไป แต่กลิ่นอันเฝ้าวนกับล้าคอขาว ๆ กำลังทำเอาผมอดใจไม่ไหว ผมชอบแสบ อ้าปากฝังคมเขียวลงไปแรง ๆ

กลิ่นคาวเลือดลอยคลุ้งขึ้นมาทันที ปกติเวลาที่เรตีตรา กลิ่นของอัลฟาจะไหลเข้าสู่ร่างกายของโอเมก้า เพื่อให้อัลฟาคนอื่นรู้ว่านี่คือโอเมก้าที่มีเจ้าของแล้ว

เด็กน้อยตัวสั้น ส่งเสียงครางในลำคออย่างพอใจ ส่วนล่างของผมก็ยังไม่หยุดทำหน้าที่ ตอกตรึงรุนแรง ผมถอนคมเขียวออก แลบลิ้นเลียเพื่อให้ปากแผลปิดสนิท หลงเหลือไว้เพียงรอยตีตราที่จะไม่จางหายตราบนวันสุดท้ายของชีวิต

“อีก อ้า... ตี”

เด็กน้อยส่งเสียงครางเฝ้าวน

ผมเอามืออุดปากเขาไว้และคำรามในลำคอ ก่อนเร่งความเร็วมากขึ้นแล้วพุ่งกระโดดเข้าไปเติมเต็มภายในของอีกฝ่าย บางส่วนไหลทะลักล้นออกมาภายนอก

ผมทำให้เด็กน้อยเสร็จไปพร้อม ๆ กัน

ปกติถ้าอัลฟาเจอคู่แห่งโชคชะตา เราจะทำกันอย่างต่อเนื่องได้เป็นวัน ๆ โดยไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย แต่ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสม ผมจะทำงาน ๆ ไม่ได้ ขึ้นใครมาเห็นเข้าคงยุ่ง แค่นี้ก็ถือว่าพอแล้ว ผมรีบถอนตัวออก แต่เด็กน้อยดูไม่เต็มอิมพอกัน

เด็กน้อยหน้าตาไม่ถึงกับดีมาก แต่ดูเฝ้าวนใจผมเอามาก ๆ อาจเพราะเป็นคู่แห่งโชคชะตาก็ได้

“ยาระงับฮีสตามีน” ผมพยายามควบคุมสติ และล้วงหยิบ
เข็มฉีดยามาฉีดเข้าเส้นเลือดตัวเองอีกหลอด

คนตรงหน้าไม่ตอบ ครางอื้ออ่ำ พยายามจะเบียดร่างกายเพื่อ
ให้ผมกดต่อ คงคุยกันไม่รู้เรื่องแน่ ๆ ผมสวมกางเกงให้เด็กน้อย ตบ
ไปตามกระเป๋ากางเกง

แต่ไม่มี

เด็กที่มารายงานตัวไม่น่าจะเดินมาตัวเปล่า อาจมีกระเป๋า
หล่นอยู่แถวนั้นก็ได้ ผมรีบวิ่งย้อนกลับไปยังจุดที่เจอเด็ก เห็นเบ้าหล่น
อยู่แถวนั้นจริง ๆ

ผมรีบรูดชิปร้อยหาษา จนเห็นถุงชิปปล็อกใส่ยาระงับอาการฮีส
ตามีนเข็มฉีดยาอยู่ภายใน

ผมรู้จักยาตัวนี้ คุณภาพดีมาก แต่ราคาไม่ถูกเลย ผมรีบเตรียม
แกะเข็มฉีดยาออกจากถุงเพื่อดูดยาจากหลอด แต่ถูกดึงให้ลั่นหาย
หลัง เด็กน้อยขึ้นมานั่งคร่อมบนตัวผม รูดกางเกงผมลงจนน้องผม
โผล่ไม่ต้องกระตุ้มให้ยากเพราะเมื่อกี้ผมยังไม่เต็มอ้ม ตอนนี้งสภาพ
มันยังคงที่จนปวดไปหมด

เด็กน้อยหย่อนตัวลงมานั่งกอดกอดกอดผมทันที ลีลาไม่ผ่าน
ดูก็รู้ว่าไม่เคยผ่านเวทีไหนมาก่อน คงทำไปตามสัญชาตญาณเท่านั้น

งูเลื้อยเข้าถ้าไปแล้ว มาถึงตอนนี้ต่อให้ยากเบรกดขนาดไหน
ผมก็เบรกดไม่ได้ ยอมให้อีกฝ่ายบรรเลงไป มือหนึ่งถือถุงเข็มฉีดยากับ
หลอดยา อีกมือปิดปากเล็ก ๆ นั้นไว้ไม่ให้ครางเสียงดังมากเกินไป

ความรู้สึกบางอย่างพุ่งสูง ผมกั๊กกราม จับเอวเด็กแล้วเป็น
ฝ่ายเร่งความเร็วเพื่อให้ออกอย่างเสร็จเร็ว ๆ แต่ที่ผมไม่ได้คาดคิด
ก็คือ...

ผมนอต!

นี่มันใช้เวลามานอตไหม เพราะกว่าอาการนอตจะคลายก็ใช้
เวลาอย่างต่ำ ๆ สิบนาที บางครั้งก็ยาวนานเป็นชั่วโมง ผมกั๊กกราม

อย่างหัวเสีย เด็กน้อยแสดงสีหน้าสุขสม ผมอาศัยจังหวะนั้นแกะเข็มฉีดยาออกจากถุงซิปล็อก คุดยาจากหลอด จับแขนเด็กน้อยแล้วฉีดลงไป ส่งยาเข้ากระแสเลือด

ใบหน้าสีแดงกำของคนที่ด้านบนค่อยๆ คลายลง พอๆ กับลมหายใจที่หอบหนัก ก่อนเจ้าตัวจะปรือตาแล้วทาบทับกับอกผมหลับไหลไป ผมพ่นลมหายใจแรง

นอนรอเวลาให้อาการนอตคลายลง

อาจเป็นเพราะเด็กน้อยหลับสนิท กลิ่นฮีดที่เป็นตัวกระตุ้นหายไป ทั้งยังเป็นเพราะฤทธิ์ยาต้านอาการฮีดที่ผมฉีดไปสองหลอด ก่อนหน้าทำให้อาการนอตคลายลงเร็วกว่าที่เคย

ผมรีบดันตัวเด็กน้อยออก จัดการสวมเสื้อผ้าของเราให้เรียบร้อย เด็กน้อยไม่หือไม่อือ หลับสนิท เมื่อกี้ผมคงใส่ยามากไป ผมเคยฉีดยาระงับอาการฮีดให้อิเมก้ามาก่อน แต่อาหมอบอกว่ายาบางยี่ห้อจะต้องใช้ในปริมาณน้อย ถ้าใช้เยอะจะมีผลข้างเคียงทำให้อิเมก้าวิงเวียน คลื่นไส้ หรือหลับไปเลยอย่างเด็กคนนี้ก็ได้อ

ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อไปดี พยายามปลุกเด็ก แต่เขาก็กรนครอกพีใส่แทน ผมสบถอยู่ในใจ

มีคู่แข่งชดชะตาไม่ตรงสเปกก็แะพออยู่แล้ว คู่ผมยังมีหน้าตาจืดชืด นมก็ไม่มี สะโพกก็เล็ก เขาก็ไม่มันมาก แม้จะรู้สึกดีตอนสอดใส่ก็เถอะ มิหน้าซ้ำผมยังเพลอติตราไปแล้วอีกต่างหาก

ผมถอนหายใจแรง ขยี้หัว และอุ้มเด็กน้อยไว้ในอ้อมแขน พาเดินอ้อมไปยังจุดที่คนน้อยๆ เพื่อไปขึ้นรถ

จะทิ้งไปเลยก็ยังไงๆ อยู่ ตีตราไปแล้วด้วย

ดีวาระหว่างทางไม่มีคนเห็น ผมวางเด็กลงบนเบาะหลัง วางกระเป๋าไว้บนพื้นรถ ปิดประตูแรงแล้วเดินอ้อมรถไป ก่อนจะขึ้นไปนั่งบนที่นั่งคนขับ ระหว่างทางก็เหลือบมองคนด้านหลังเป็นพักๆ ยังดีที่ผมเป็นอัลฟ่า ต่อให้ตีตราอิเมก้าไปแล้วก็สามารถมี

โอเมก้าในครอบครัวไม่ได้ไม่จำกัด แต่ต้องเลี้ยงดูให้ทั่วถึงเท่านั้น ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องยากสำหรับผม เพราะบ้านผมรวย

พอลกลับถึงบ้าน พ่อบ้านก็ออกมาต้อนรับอย่างเคย เขา ชะงักก็ กิ่งได้กลิ่นโอเมก้าจากคนในรถ และคงจะรับรู้ได้ด้วยว่าผมดีตราไปแล้ว เพราะกลิ่นผมลอยออกมาจุนกิก

“คุณชายใหญ่”

“ไปจัดห้องให้ผมที ผมจะพาเขาไปพักผ่อน เรียกอาหมอมามาด้วย ผมน่าจะจัดยาระงับอาการฮีตให้เขาเกินขนาด มาตรวจร่างกายให้เขาหน่อย”

“ครับ” พ่อบ้านรีบล้วงโทรศัพท์มาโทร. ออก แล้ววิ่งนำผมขึ้นไปเตรียมห้อง

ผมเดินตาม แต่อะไรบางอย่างสั่งให้เปลี่ยนใจ เดินเข้าห้องนอนตัวเองแทน ผมวางเขาลงบนเตียงอย่างเบามือ เด็กน้อยยังคงกรนครอกพี

ผมพินิจดวงหน้าอ่อนเยาว์นั้น

“คุณชายใหญ่ครับ ห้องนอนรับแขกเตรียมเสร็จแล้วครับ”

ผมหันไปมองพ่อบ้าน

“ไม่ต้อง ให้เขานอนนี่แหละ เรียกอาหมอมาก็พอ”

“ไม่เกินสิบห้านาทีครับ”

ผมพยักหน้า

“ออกไปได้แล้ว ผมจะอาบน้ำ”

“ครับ” พ่อบ้านรีบถอยร่นออกไป

ผมมองเด็กน้อยอีกครั้ง ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำล้างตัว ออกมาสวมเสื้อผ้าจนเรียบร้อย และได้ยินเสียงเคาะประตูห้องเบา ๆ

“คุณหมอมามาแล้วครับ”

“เข้ามาได้เลย” ผมตะโกนบอก พอประตูเปิดออก อามมอ
วัฒน์ น้องต่างแม่ของพ่อผมก็เดินเข้ามา

“ตีตราไปแล้วเหรอ”

“อือ” ผมตอบรับไม่สบอารมณ์

“เป็นคู่แข่งโชคชะตาด้วยใช่ไหม ไม่คิดว่าจะเป็นผู้ชาย” อามมอหัวเราะ

ผมไม่เข้าใจ เพราะอามมอรู้ว่าผมไม่ชอบโอเมก้าผู้ชาย
อีกทั้งในตระกูลเราห้ากรุ่นหลังๆ มาเนี่ยไม่เคยมีใครมีคู่แข่งโชคชะตา
เป็นผู้ชายมาก่อน มีหน้าซำยังไม่นิยมบุรุษกันยกตระกูลด้วย

อามมอตรวจร่างกายของเด็กน้อย แม้กระทั่งช่องทางด้าน
หลังก็ถูกตรวจจนหมด

“ครั้งแรก ฮีตแรกด้วย”

“ไม่ให้หมอบอกผมก็รู้”

“พ่อกับแม่รู้รึยัง”

“ผมเพิ่งกลับมา”

“เจอกันได้ยังไง”

“เจอกันที่มหา’ลัย กลิ่นดีงดุด”

อามมอส่ายหน้า

คู่แข่งโชคชะตาเชื่อว่าจะเจอกันได้ง่ายๆ บางคนตามหากันทั้ง
ชีวิตก็ยังไม่เจอ อย่างอามมอวัฒน์ จนป่านนี้ก็ยังไม่คู่แข่งโชคชะตา
ได้แต่นอนกับโอเมก้าไปเรื่อย ๆ ลูกก็ยังไม่

“ให้เขาพักผ่อนไปละกัน จิตยาระดับฮีตเกินขนาด คงจะหลับ
ยาวเป็นวันแน่ๆ จริงๆ ขวดนี้ใช้ได้เป็นปีเลยด้วยซ้ำ ยานี้แพงมาก
หายากด้วย ถ้าเด็กนี้มีในครอบครองได้ แปลว่าฐานะทางบ้านต้อง
ไม่ใช่ธรรมดาแน่ๆ”

“ไม่รู้ ยังไม่รู้ชื่อด้วยซ้ำ”

พ่อบ้านเดินไปหยิบเบาะของเด็กน้อยมายื่นให้ ผมล้วงหยิบ

กระเป๋าสตางค์มาเปิดดู

ชื่อ *ฤดูหนาว อรุณสว่าง*

เห็นบัตรนักเรียนกับเอกสารอื่นๆ ที่เจ้าตัวนำมายื่นเพื่อ
รายงานตัววันนี้ด้วย เป็นเด็กคณะเดียวกับผม

“จะเอาไงต่อ”

“ไม่เอาไง รอเขาฟื้นก่อน ค่อยคุยกันอีกที” ผมตัดบท

อาหมอยักษ์ใหญ่ ก่อนจะสอนวิธีใช้จ่ายในปริมาณที่ถูกต้องแก่

ผม

ผมลงไปข้างล่างเพื่อกินข้าว ก่อนกลับชั้นห้องอีกครั้ง ผม
ไม่ได้สนใจคนที่นอนหลับสนิทอยู่บนเตียง ทำกิจกรรมที่ควรทำของ
ตัวเองไป จนกระทั่งสองทุ่ม พ่อกับแม่ก็กลับถึงบ้าน

“ได้ข่าวว่าเจอคู่แข่งโชคชะตาแล้วหรือ ทั้งยังตีตราไปแล้ว
ด้วย”

อาวัฒน์คงบอกพ่อกับแม่... ผมพยักหน้าไม่สบอารมณ์ พวก
ท่านรู้รสนิยมผมดี

“ลูกจะเอายังไง” พ่อถาม

“ไม่รู้ รอเขาฟื้นก่อน คงทำสิ่งที่ควรทำ ผมไม่อยากแต่งงาน
กับเขา อยากได้แฟนเป็นผู้หญิงมากกว่า”

“แต่เขาเป็นคู่แข่งโชคชะตาของเราละ” แม่ผมท้วง

“แต่คู่แข่งโชคชะตาไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย รอเขาฟื้นผมว่า
จะคุยกับเขา ผมจะให้เงินเขาก่อนหนึ่งเป็นค่าเสียหาย ไม่ให้เขามา
ยุ่งกับผมอีก ถึงไม่มีโอกาสไปมีอัลฟ่าคนใหม่ แต่สามารถแต่งงาน
มีลูกกับเบต้าปกติได้”

พ่อกับแม่มองหน้ากัน ความเสียหายที่เกิดกับโอเมก้าซึ่งถูก
อัลฟ่าตีตรา นั้นร้ายแรงขนาดไหนเป็นอันรู้กัน โอเมก้าคนนั้นจะมี
อัลฟ่าคนอื่นไม่ได้อีก นั่นหมายถึงจะให้กำเนิดอัลฟ่าหรือโอเมก้า

ไม่ได้ อีกทั้งยังไม่สามารถไปนอนกับอัลฟาคนไหนได้ด้วย แต่สามารถแต่งงานกับเบต้าแล้วให้กำเนิดเบต้า หรืออาจเป็นโอเมก้าออกมาได้ในบางกรณี

“พ่อกับแม่ตามใจลูกแล้วกัน เขาเรียกร้องเท่าไรก็ให้เขาไป”
“ครับ” ผมรับปาก

4

หนีสิครับ รอไรอยู่ (ฤดูหนาว)

ผมสะสมสะสมสะสมตาตื่น หนักหัวมาก รู้สึกเหมือนคลีนได้แปลก ๆ ผมปรือตามองภาพตรงหน้า ขมวดคิ้ว เพราะเพดานห้องผมไม่ได้ติดไฟหรรษาขนาดนี้ ผมหลับตาแล้วลืมตาใหม่ มองไปรอบ ๆ

ห้องกว้างมาก หลังจากกวาดตามองก็มาจบลงบนตัวและสิ่งของรอบตัวใกล้เข้ามาอีกนิด

ผมอ้าปากค้าง เพราะตอนนี้ผมนอนอยู่บนเตียงกว้าง ทั้งยังมีใครบางคนมานอนอยู่ข้าง ๆ ด้วย

คนที่ผมเห็นว่าเขากำลังจูบผู้หญิงอยู่

“พี่ดาร์ฟ...” ผมครางเสียงแหบ

ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหวนคืนมา ผมจำได้ว่าอยู่ ๆ ร่างกายก็รู้สึกอียากรมีเข็ช้อามาก ๆ จนเห็นพี่ดาร์ฟเข้ามาทัก ผมเป็นฝ่ายจับพี่ดาร์ฟจูบก่อน พี่ดาร์ฟพยายามขัดขืน แต่ถูกผมกระตุ้นจนทนไม่ไหว ลากผมไปเอาয়ummอับหลังตีก กระทั่งเสร็จสมอารมณ์หมายกันไปคนละรอบ แต่ผมยังรู้สึกไม่เต็มอิม พอพี่ดาร์ฟเดินหนีถึงได้

ตามไปปล้ำเขาต่ออีกรอบที่พื้น ก่อนเขาจะหยุดผมด้วยการฉีดยา
ระงับอาการอีตให้ หลังจากนั้นผมก็ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรอีก

แย้แล้ว!

เขาจะเอาเรื่องผมไหม

ผมรีบย่องเงียบลงจากเตียง พี่ดาร์ฟยังคงนอนนิ่ง ผมหันซ้าย
หันขวา พี่เขาจะแฉ่งตำรวจมาจับผมขอหาข่มขืนไหม

เห็นกระเป๋าวางอยู่ลิบ ๆ ผมรีบย่องเงียบไปเอากระเป๋าทิ้ง
ทีละก้าวเพื่อออกไปจากห้อง หวังว่าพี่เขาจะยังไม่ได้แฉ่งตำรวจนะ
และคงไม่ได้ค้นกระเป๋าดูว่าผมเป็นใครด้วย

ผมรีบออกจากห้อง ปิดประตูอย่างเบามือ แล้วก็ต้องสะดุ้ง
เฮือก เพราะหันไปเห็นใครก็ไม่รู้เข้าก่อน

เป็นผู้ชาย วัยไล่เลี่ยกับลุงซาลิ สวมชุดสูทเข้ารูปที่ชายด้าน
หลังจะยาว ๆ หน้อย สีหน้าท่าทางนอบน้อม

“ตื่นแล้วหรือครับ ทานอะไรก่อนดีไหมครับ”

“อะ...ผม... ไม่ครับ ผมขอตัวกลับก่อน” พูดจบผมก็วิ่งลี้ลี้คุณ
ลี้ร้อยเมตรลงบันไดไปทันที

“เดี๋ยวครับ!”

ผมไม่หยุดรอ วิ่งไปทางประตูรั้ว ดีที่เขาไม่ได้ปิดรั้วไว้ ผมวิ่ง
ลี้ ๆ มุ่งตรงไปทางนั้น บ้านจะหลังใหญ่ไปไหน ถนนในหมู่บ้าน
ก็ยาว ผมไม่สนใจอะไรทั้งนั้น วิ่งตรงไปที่ถนนใหญ่ โบกเรียกแท็กซี่
เพื่อจะกลับบ้านทันที

ผมจำได้หมดเลย ผมปล้ำผู้ชาย ผมเป็นโอมเมก้าจริง ๆ ไม่งั้น
จะหาญกล้าไปจับพี่ดาร์ฟปล้ำหรือ ไหนจะหยุดได้เพราะยาระงับ
อาการอีตอีก

พอกลับถึงบ้าน ผมรีบวิ่งเข้าห้องน้ำทันทีเพื่ออาบน้ำและ
สำรวจร่างกายตัวเอง เพียงแค่ถอดกางเกงออก น้ำบางอย่างด้านใน
ก็ไหลพรากลงมาเป็นทาง ผมอ้าปากค้าง

น้ำพีคาร์ฟ!

ผมส่องกระจกดู บนคอมีรอยกัดสองรอย จำได้อยู่เหมือนกัน
ว่าถูกกัด จะเหมือนในนิยายไหมนะ ที่เขาเรียกว่าโดนตีตรา

นี่ผมโดนตีตราไปแล้วหรอ

ทำไงดี

แต่เขาว่าถ้าถูกตีตรา ก็แค่ทำให้มีอัลฟาใหม่ไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกันก็ได้นี่นา

ผมรีบออกไปแต่งตัว วิ่งกระหืดกระหอบไปหาลุงซาลีทันที

“ลุง ๆ!” ผมแหกปากร้องหาลุงลั่นร้าน ลุงซาลีกำลังคุยอยู่กับลูกค้า ลุงรีบบอกขอตัวแล้วเดินลี้วเข้ามาหาด้วยสีหน้าเป็นห่วงทันที

“เป็นไร เกิดอะไรขึ้น ลูกรุ่นพี่ที่ไปนอนค้างด้วยแก๊งมารีไง”

ผมอ้าปากค้าง

“ลุงรู้ได้ไง”

“ก็เมื่อคืนลุงโทร. หาเอ็งเพราะเห็นว่ามันตึกมากแล้ว แต่มีผู้ชายเสียงหล่อ ๆ หน้อยรับสาย บอกว่าเป็นรุ่นพี่ที่มหา’ลัยเอ็ง เอ็งจะนอนค้างที่นั่น จะนอนค้างที่อื่นก็น่าจะโทร. บอกลุงก่อน ทำเอาลุงนั่งเป็นห่วง”

ผมทำหน้าที่ร้องไห้ พอดีลูกค้าเรียก ลุงรีบกุ๊กก๊อไปรับลูกค้าก่อน ผมรอจนลูกค้าไปถึงได้เข้าไปจับแขนลุงลากให้มาคุยกันดี ๆ อีกที

“เรื่องใหญ่แล้วลุง”

“อะไร” ลุงทำหน้าที่ขี้เรียสตาม

ผมทำหน้าที่ร้องไห้ไปอีก

“ผมเป็นโอเมก้าจริง ๆ”

ลุงขมวดคิ้ว คงอยากพูดว่าที่รู้อยู่แล้ว

ผมเข้มปากแน่น น้ำตาร่วงเฝ้าะ ซ็อกที่ตัวเองเป็นไอเมก้า
และกลัวโดนตำรวจจับข้อหาข่มขืนด้วย

“เดี๋ยวกู เ็งจะร้องให้ทำไม เกิดอะไรขึ้น”

“ก็เมื่อก่อน...”

“เ็ง...” ยังไม่ทันได้เล่า ลุงก็สวนขึ้นมาก่อน มองคอผมตาโต
“เ็งโดนตีตราไปแล้วอะ!”

ผมตะปบลำคอตัวเองทันที

“ผมไม่ได้ตั้งใจนะลุง เมื่อก่อนผมไปรายงานตัว อยู่ๆ ก็รู้สึก
ครั่นเนื้อครั่นตัว ตัวก็ร้อนๆ เหมือนจะเป็นไข้ หลังจากนั้นก็ได้กลิ่น
หอมๆ ลอยมาตามลม กลิ่นมันหอมมากจนผมอดใจไม่ไหว เดินหา
ที่มาของกลิ่น จนไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งเข้า...”

“มันปล้ำเ็งอะ!”

ผมน้ำตาไหลพราก

“ใช่ที่ไหนเล่า ผมปล้ำเขาต่างหาก นี่ยังกลัวๆ ว่าเขาจะแจ้ง
ตำรวจจับอยู่เลย เขาพาผมกลับบ้านเขา แต่ผมกลัวถึงได้หนีกลับมา
ก่อน”

“ทำไมไม่อยู่คุยกับเขาดีๆ อะ มันอาจไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด
ก็ได้”

“ไม่อะ ผมกลัว อีกอย่าง... ผมเป็นผู้ชายนะลุง เขาก็ผู้ชาย
ก่อนหน้าที่ผมจะปล้ำเขา ก็เห็นเขากำลังจะมีอะไรกับผู้หญิง เอาใจ
ดีลุง ผมลาออกไปเรียนที่อื่นดีไหม”

“ไม่ใช่ง่ายๆ นะกว่าจะสอบเข้าได้ อย่าเพิ่งตีโพยตีพาย ดูก่อน
เพื่อเขาไม่เอาเรื่อง”

ผมพยักหน้า จากนั้นก็อยู่ช่วยลุงดูร้าน แต่เอาจริงไม่ได้ช่วย
อะไรเพราะในหัวมีแต่ภาพพวกนั้นเต็มไปหมด

ไม่คิดว่าตัวเองจะขาดสติจนทำเรื่องแบบนั้นได้

ผมหยุดอยู่บ้าน ไม่ขยับก้าวขาออกจากบ้านไปไหนมาไหน
 แม้แต่ก้าวเดียว ไม่ไปช่วยงานลุงที่ร้านด้วย รับผิดชอบเรื่องขาย
 ออนไลน์กับแพ็กของ เรียกบริการขนส่งสินค้ามารับที่บ้าน ทางนั้น
 ก็เจ็บไปเหมือนกัน ให้เดาเขาคงไม่รู้ว่าผมเป็นใคร อาจไม่สนใจ
 ด้วยซ้ำ

ระหว่างนั้นผมหาข้อมูลเกี่ยวกับพีตาร์ฟ รู้แค่ว่าเขาเป็นเดือน
 มหา'ลัย สาว ๆ ไม่ขาดมือ

ผมพ่นลมหายใจแรง ทั้งสบายใจและไม่สบายใจ

สบายใจเพราะเขาคงไม่มาตามตื้ออะไรผมให้หนักใจ ดูจาก
 รูปร่างหน้าตาฐานะแล้ว เขาคงไม่สนใจผู้ชายหน้าจืด ๆ แบบผม
 หรอก แต่ก็ไม่สบายใจ เพราะผมอาจทำให้เขารู้สึกไม่ดีมากขึ้นก็ได้

ผมไม่ควรหนีมาโดยไม่รับผิดชอบต่ออะไรเลยแบบนี้จริง ๆ อย่าง
 น้อยก็น่าจะหาวิธีชดเชยอะไรเหมาะ ๆ ให้แก่เขาบ้าง

แต่ถ้าทำ เขาจะหาว่าผมตามตื้อเขาใหม่นะ ผมคิดมากจน
 ผมร่วงไปหลายเส้น

กระทั่งเปิดเทอม วันนี้มีพิธีปฐมนิเทศด้วย เป็นวันแรก
 ที่ผมจะได้สวมชุดนักศึกษา ผมตื่นขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวพรมน้ำหอม
 จนหอมจุกไปสามบ้านแปดบ้าน เพื่อนักศึกษาตัวนี้ผมบรรจงรีดจน
 เรียบกริบ พอแต่งตัวเสร็จ ผมยืนมองตัวเองในกระจก ส่องซ้าย
 ส่องขวา

ผมยิ้มใส่ตัวเองในกระจก

ใครวะ โคตรหล่อ

เดินลงไปข้างล่าง ลุงซาเลียงยหน้ามอ

“หล่อมาก” แกเดินไปหยิบกล้องมาถ่ายรูปเก็บความทรงจำไว้
 ทันที มันเป็นกล้องโพลารอยด์ ถ่ายรูปรูปก็ไหลออกมาปั๊บ ลุงสะบัด
 สองสามทีแล้วยื่นให้ดู

“หล่อ” ผมชมตัวเอง

“จริง”

ถ้าจะหาสมาชิกชมรมหลงหลานเกินความเป็นจริง ลุงผมคงเป็นหนึ่งในนั้นแน่ ๆ

ผมคืนรูปให้ลุง ลุงหยิบปากกามาเขียนวันเดือนปีที่ถ่ายไว้บนที่ว่าง ๆ ได้รูปพร้อมข้อความ

‘วันแรกของการเป็นนักศึกษามหา’ลัย M ปีหนึ่งเฟรชชีหน้าใส ๆ’

ครับ นี่คือข้อความที่ลุงผมเขียนลงไปทั้งหมดจริง ๆ

ลุงซาลีเป็นคนเขียนตัวหนังสือได้น่ารักก๊ากก็มาก เพอร์นิเจอร์บ้านเราหลาย ๆ ชิ้นที่มันออกมาดูสวยงามน่ารักส่วนหนึ่งก็มาจากลายมือของลุงนี่แหละ

เสร็จแล้วลุงก็เดินเอาไปแปะตกแต่งในมุมหนึ่งที่บ้าน โดยใช้แม็กเนตยึดติด สวยเก๋ดึงดูดสายตาเวลามีแขกมาเที่ยวดี ถ้าถ่ายรูปลงเว็บไซต์ พวกนี้จะเป็นพรอปเสริมให้ลูกค้าอยากซื้อสินค้าเพิ่มด้วย

“รีบกินข้าวไป เพื่อนจะมารับใช้ไหม”

“ครับ ซัมเมอร์ เพื่อนใหม่ที่เคยเล่าให้ฟังนั่นแหละ”

ลุงพยักหน้าเข้าใจ เปิดเทอมวันแรก ผมไม่ต้องบุกป่าฝ่าดงไปขึ้นรถเมลล์เหมือนคนอื่น ๆ เพราะวันนี้ซัมเมอร์จะขับรถมารับผมแทน

“จะมารับกี่โมง”

“ไม่น่าจะเกินครึ่งชั่วโมงนี้แหละ”

“โอเค งั้นรีบกินข้าวเถอะ ลุงกินแล้วรีบร้อย วันนี้นัดลูกค้าไว้แต่เช้า เขาจะมารับของก่อนไปทำงาน ลุงต้องไปร้านเร็วหน่อย ไปเรียนวันแรกขอให้โชคดีนะ ได้เพื่อนใหม่ดี ๆ ได้ครูบาอาจารย์ดี ๆ

สอน ถ้าจะมีแฟนก็ขอให้เจอแฟนดี ๆ เหมือนกัน”

ผมยกมือไหว้รับพรนั้น ยิ้มแหย่กับพรข้อสุดท้าย เพราะไบหน้าของใครบางคนลอยเด่นเข้ามาในหัว

“ลุงไปละ”

ผมยกมือไหว้ลุงอีกรอบ ลุงหัวของเดินลึ่ว ๆ ออกจากบ้านไป ผมรีบไปหาข้าวกินก่อนเพื่อนจะแวะมารับ บนโต๊ะมีกับข้าวสองอย่างง่าย ๆ วางเรียงกันอยู่พร้อมผลไม้ตามฤดูกาลและนมสด (แม้จะดื่มเท่าไรตัวก็ไม่ยืดยขึ้นอีกก็ตาม) ผมรีบกิน แล้วรีบล้างถ้วยล้างจาน ปิดประตูล็อกบ้าน เดินออกไปยืนรอเพื่อนอยู่นอกรั้ว

ผมส่งพิภพให้ซัมเมอร์แล้ว บ้านผมเดินทางมาง่ายครับ

ไม่กี่นาทีก็เห็นรถป้ายแดงคันหนึ่งวิ่งเข้ามาจอดหนึ่ง ๆ ตรงหน้า แม้กระจกจะมีตมมองไม่เห็นคนขับ แต่ผมเดาออกว่าเป็นใคร

ผมตาวาว กวาดตามองไปรอบ ๆ รถ โคตรเท่ ดีไซน์สวยเฉียบ เหมาะกับนิสัยเพื่อนผมอยู่หรอก สีกี๋สวย แต่ทำไมต้องติดสติ๊กเกอร์ ‘ผมหล่อ’ สีชมพูที่กระจกหน้ารถด้วยวะ

ผมเพิ่งนึกได้ ซัมเมอร์ชอบอะไรที่ออกจะชมพู ๆ หน่อย

ขณะที่ผู้หญิงบางคนชอบสีดำ น้ำเงิน เทา มากกว่าสีหวาน ๆ เพราะเงินผู้ชายจะชอบสีชมพูก็ไม่แปลก อีกอย่าง... นิสัยซัมเมอร์เป็นคนสดใสไร้ราเรจ มองโลกในแง่บวกด้วย จะชอบสีสดใส ๆ หรือหวาน ๆ หน่อยก็ไม่แปลก

รถคันนี้ พี่วินเทอร์ หรือเรียกสั้น ๆ ว่าพี่วิน พี่ชายมันเป็นคนซื้อให้ เป็นของขวัญที่สอบเข้ามหา'ลัยได้ ตัวเลขบนป้ายทะเบียนเรียงกันอย่างสวย นี่ถ้าป้ายสาส์นที่ขายส้มตำอยู่หน้าปากซอยเห็นเข้า คงต้องรีบจอดแล้วเอาไปซื้อหวยแน่ ๆ

รายนันเห็นใครขับรถป้ายแดงมาซื้อส้มตำที่ร้านไม่ได้ เอาไปซื้อหวยหมด แต่ผมชอบป้าแคะ แกเป็นคนอารมณ์ดี คิดอะไรในแง่บวกไปหมด เห็นบอกว่าแกจะถูกหวยตั้งแต่เห็นลูกค้าขับรถ

ป้ายแดงมาซื้อส้มตำร้านแกแล้ว เพราะร้านส้มตำในละแวกนี้มีออก
เยอะแยะ แต่ลูกค้ากลับเลือกมาร้านแก เป็นบุญของแก ได้ทั้งค่า
ส้มตำ และอาจจะได้มากขึ้นในวันหวยออกจากเลขทะเบียนรถลูกค้า
ด้วย

ผมกับลุงซาลีชอบไปกินส้มตำร้านป่าสาละมาก แทบจะทุก
สุดสัปดาห์ด้วยซ้ำ

จริง ๆ ป่าสาละแกก็เมียงมองลุงผมอยู่เหมือนกันนะครับ เป็น
มายเหมือนกัน เสียแต่ลุงผมรักมันแค่เมียที่ตายไปแล้วเพียงคนเดียว
สาวเล็กสาวใหญ่แถวนี้ถึงได้ออกหักไปตาม ๆ กัน

เพื่อนผมลดกระจกรถลง โผล่หน้าออกมาฉีกยิ้มแฉ่งจนโลก
สว่างไสวไปหมด

“ไงมึง รถกูสวยไหม”

ผมหัวเราะ

“สวยงาม” ผมรีบเดินอ้อมไปเปิดประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับ ก้าว
ขึ้นไปนั่ง รัตเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อย กวาดตามองไปรอบ ๆ ภายใน
ตัวรถอีกที

“โคตรสวยเลยวะ”

ซัมเมอร์ทำหน้าที่ภูมิใจ ฉีกยิ้มกว้างยิ่งกว่าเดิม ใช้นิ้วชี้ฟันซี่ห้อย
อะไรวะ ฟันขาวจ๊วะ

“ยินดีด้วยนะเพื่อน มึงเป็นคนแรกที่ได้เจมรดคันนี้ของกูเลย
นะ ขนาดที่กูคนซื้อให้ยังไม่มีโอกาสได้นั่งเลย นี่ถ้ามันรู้ว่ามึงได้นั่ง
ก่อน คงอนกุกิบหาย”

บางทีผมก็สงสัยนะว่า ตกหลงพีวินเป็นแค่พี่ชายหรือว่าเป็น
แฟนมันกันแน่

“กูเพิ่งได้รถคันนี้มาเมื่อสามวันก่อน ไปปรับด้วยตัวเอง ขับไป
หัวหินมาแล้วหนึ่งรอบ โคตรนิ่ม” มันลูบ ๆ ไล้ ๆ รถมันเอง “น้อง
หวานลูกพ่อ”

ผมแทบล้าล็กน้ำลายตัวเอง

“ทำไมตั้งชื่อนี้วะ”

“เพราะมันน่ารักสิวะ ฟังให้มันน่ารัก ก็ก่อนที่กูจะไปรับรถ กูฝันว่ามีเด็กผู้หญิงชื่อน้ำหวานมายืนบิดซ้ายบิดขวาเรียกกูว่าปะป๊า ในฝันกูบิดแก้มน้องไปทีด้วยความเอ็นดู แล้วก็ตื่น พอกูไปรับรถ กูรู้สึกเอ็นดูรถกูเหมือนเด็กน้อยในฝันจริง ๆ กูเลยตั้งชื่อรถกูว่าน้องน้ำหวาน เรียกสั้น ๆ ว่าหวาน ยังไงก็เอ็นดู ๆ รถกูหน่อยละกัน เปิดปิดเบา ๆ หน่อย เตียวลูกกูซ้า”

ผมหัวเราะ พยักหน้าเออออ พอจะเข้าใจอยู่หรอก เพราะพ่อผมก็เรียกรถบ้านเราว่าพี่เข้เหมือนกัน ตอนขายผมกับลุงทำใจลำบากมาก แต่เพื่อปากท้องและภาระระยะยาว เราถึงได้ตัดใจ ไว้มีเงินเยอะ ๆ ค่อยไปหาซื้อคันใหม่ก็ได้

ซั่มเมอร์อธิบายว่าภายในรถมีข้อดีและฟังก์ชันอะไรพิเศษ ๆ บ้าง พิเศษจนฉันคิดว่ามันอาจเป็นพนักงานขายปลอมตัวมากก็ได้ จนถ้าตอนนี้ผมมีเงินติดตัวสักแสน ผมจะรีบดาวนั้มาขับทันที

หลังพาล่ามจนผมแทบจะรู้หมดแล้วว่าอันตล้อของมันแน่นอนหาขนาดไหน ซั่มเมอร์ถึงได้ค่อย ๆ ขับเคลื่อนรถออกจากหน้าบ้านผมไป

“บ้านน่ารักดี” ซั่มเมอร์ชม

“อ้อ ฝีมือลูกกูเอง แกเป็นช่างเฟอร์นิเจอร์ดีไอวอย มีร้านอยู่หน้าปากซอยนี่เอง มีโอกาสจะพาไปดู” แต่ร้านเราต้องเลี้ยวไปทางขวา ในขณะที่ผมกับซั่มเมอร์ต้องเลี้ยวซ้ายเพื่อไปมหา’ลัย ไม่งั้นจะให้เพื่อนดูหน้าร้านสักหน่อย

“ดีเลย เพื่อได้อะไรไปฝากพี่กู มันคุตสำห้ซื้อรถให้ทั้งคัน”

“คุ้มกันไหม เฟอร์นิเจอร์รุ่นหนึ่งราคาแพงสุดแค่เก้าพันนิด ๆ เอง”

“คุ้ม!” มันยืนยันหนักแน่น “อย่างพี่กู ให้ปากกาด้ามหนึ่ง

ก็พอแล้ว”

ผมหัวเราะร่วน

“ว่าแต่ ไปทำอะไรมาวะ ไม่เจอกันแค่สามสี่สัปดาห์ ทำไมกูรู้สึกว่ามีคุณหล่อขึ้น ออว่าโคตรเปล่งปลั่ง ดูบริ้งๆ ยังไงพิกล”

“ไม่ให้บริ้งได้ไง วันๆ เอาแต่กินแล้วกินนอน อีกอย่าง... เจอกันครั้งที่แล้ว กูมีเรื่องเครียดๆ ได้นอนไม่ถึงสองชั่วโมง ถึงได้แพนดาไปมหา'ลัย ช่วงนั้นนอนเต็มที ขนจะขึ้นทั้งตัวอยู่แล้ว”

มันหัวเราะร่วน

“ถ้ากินเยอะนอนเยอะแล้วหน้าใสก็แบบนี้ กูจะรีบกลับไปนอนบ้าง”

“ระวังจะใสมากไปจนขึ้นเขียงได้แล้วกัน”

ซัมเมอร์หัวเราะเสียงดังยิ่งกว่าเดิม

“จริง”

ซัมเมอร์ซบถนึ้มมาก ผมนั่งไป ใจก็ภาวนาขออย่าให้เจอพีตาร์ฟ หรือถ้าบังเอิญเจอก็ขอให้พีเขาจำผมไม่ได้

ผ่านมานานเกือบเดือนขนาดนี้ ผมว่าพีเขาอาจลืมหน้าผมไปแล้วก็ได้ และคงไม่รู้ด้วยว่าผมเป็นใคร ไม่นั่นคงแจ้งตำรวจจับแล้ว

แต่ผมก็เซฟๆ ตัวเองไว้ ด้วยการจงใจไว้ผมให้ยาวขึ้น ไม่ตัดก่อนเปิดเรียนอย่างที่เคยทำ ปล่อยให้มันยาวปิดหน้าผากสไตล์หนุ่มเกาหลี จนลู่ทักว่าทำไมไม่ตัดผม ปล่อยให้มันยาวจนปรกหน้าปรกตาหมดแล้ว

แกลงไม่ชิน เพราะผมตัดผมสั้นสไตล์นักเรียนถูกระเบียบมาตลอด

ปล่อยให้ไปก่อน พีตาร์ฟจะได้จำผมไม่ได้ ที่เหลือก็ต้องพยายามหลบเลี่ยงให้ได้มากที่สุด

แต่ถ้าต้องทำกิจกรรมร่วมกันทั้งคณะหรือร็บบ้อง ก็มีสิทธิ์ที่จะเจอกันสูงเหมือนกันนะ

“โดดรับน้องกันใหม่” ผมหันไปชวนเพื่อน

“ไม่!” ซัมเมอร์ปฏิเสธเสียงแข็งทันที หันมาทำหน้าที่จริงจังใส่ “รับน้องคณะวิศวกรรมศาสตร์เราคือกิจกรรมหลัก ๆ ที่ต้องเข้าร่วมมากที่สุดเลยนะ ห้ามโดด ห้ามลา ห้ามตาย ห้ามสาย ห้ามขาดโดยเด็ดขาด”

ผมมองสีหน้าจริงจังของเพื่อนอึ้ง ๆ

“มันเป็นกิจกรรมที่ถูกรอคอยมากที่สุดเลยนะ ความลำบากที่น้ำจืดจ๋า” มันทำหน้าที่เพื่อใส่

ผมไม่ได้กลัวความลำบาก เพราะทำใจกับการรับน้องของคณะนี้มานานแล้ว แต่กลัวเจอพีดีอาร์ฟต่างหาก

“เอ่อ... พีดีอาร์ฟเขาจะมารัวักด้วยไหม”

ซัมเมอร์มองผมงง ๆ

“ทำไมวะ หรือว่าหลงพีเขาเหมือนหนูเข้าแล้ว แต่เสียใจด้วยพีเขาไม่เข้าว้ากว่าะ”

ผมพ่นลมหายใจโล่งอกเบา ๆ งานนี้หลบได้เป็นหลบ เลี่ยงได้เป็นเลี่ยงไปก่อนละกัน

พอลหาที่จอดรถได้ ผมกลายเป็นกระต่ายตื่นตูม เหลียวซ้ายแลขวา

“ไม่ต้องตื่นตื่นน่า” ซัมเมอร์เข้าใจอาการลูกลี้ลูกลกนของผมเป็นอย่างอื่นไป แต่ดีแล้วละ เพราะผมไม่อยากให้เพื่อนรู้พฤติกรรมแย ๆ ที่ผมทำไปเหมือนกัน

ผมยิ้มแหย้ให้เพื่อน พวกมันตรงไปยังจุดที่เขาจะเข้าปฐมนิเทศกัน ปฐมนิเทศรวมทั้งมหาลัย คนเยอะมากให้ตาย เราไปลงทะเลเบียนกันก่อน หลังจากนั้นก็หาที่นั่ง ผมกับซัมเมอร์เกาะติดกันเป็นตังเมมันไปไหน ผมไปด้วย

ตอนนี้ผมมีหลากหลายความรู้สึก ทั้งตื่นเต้นกับการได้เป็น

นักศึกษาใหม่ และตื่นเต้นเพราะจะได้พบเจอเพื่อนใหม่ ๆ ด้วย ซึ่งเพื่อน ๆ เหล่านี้จะมาเป็นรากฐานอนาคตของผมได้ส่วนหนึ่ง

ลุงผมบอกว่าถ้าเจอเพื่อนดี ชีวิตเราจะดีไปจนตาย แต่ถ้าเจอเพื่อนแย่ ชีวิตเราจะล้มก่อนได้เดินไปจนถึงปลายทาง หรือพบเจออุปสรรคที่ไม่ควรพบเจอ

ผมยังไม่รู้เลยว่าในบรรดาเพื่อน ๆ นักศึกษาใหม่เหล่านี้ จะมีใครมาเป็นเพื่อนของผมอีกบ้างนอกจากซิมเมอร์ ตอนนี้อยู่หน้าของแต่ละคนดูตื่นเต้น ตื่นตาตื่นใจไม่แพ้ผมกับซิมเมอร์

และความรู้สึกสุดท้ายของผมคือหวาดกลัว กลัวว่าพีตาร์ดฟจะโผล่มาเห็นผม แล้วประธานผมต่อหน้าธารกำนัลว่าผมปล้ำพีเขาพร้อมลากตำรวจมาจับผมเข้าตาราง

แต่วันนี้เป็นวันปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ พวกพีปีสี่คงไม่ได้มาด้วย พอคิดได้แบบนี้ ผมถึงค่อยเบาใจ ร่วมฟังคนบนเวทีปล้ำมัลส์ปหงไปก็หลายรอบ ซิมเมอร์ถึงขั้นกรนเลยครับ

ผมต้องเตะสะกิดมันไปหลายรอบ ตอนเที่ยงไม่ได้ลุกออกไปไหนหรอกนะครับ เขาแจกข้าวแจกน้ำให้กิน ให้พักเบรกทักทายเพื่อนใหม่กันได้ไม่กี่นาทีเขาก็พากันปล้ำมัลส์ต่อ กระทั่งสี่โมงเย็นถึงได้เลิก

ผมพรุลมหายใจออกมาหมดปอดเมื่อทุกอย่างผ่านพ้นไปด้วยดี ไม่เห็นแม้แต่ปลายเส้นผมของพีตาร์ดฟ

ตอนแรกคิดว่าจะจับกันแค่นี้ เพราะเขาสั่งให้นักศึกษาแยกย้ายกันกลับบ้านได้ แต่ดันได้ยินเสียงประกาศผ่านไมค์เรียกรวมพลเฉพาะเด็กใหม่ของคณะวิศวกรรมศาสตร์เท่านั้น

“มาละเว้ย”

“อะไร” ผมถามงง ๆ งงด้วยว่าจะมาเรียกรวมพลทำไมเฉพาะคณะของเราแบบนี้

“มึงไม่รู้รีงว่าคณะวิศวกรรมศาสตร์รับน้องก่อนใครเพื่อน ทั้งยังรับนานกว่าใครด้วย เรียกรวมพลแบบนี้เพื่อเริ่มวู้กกิง”

ผมอ้าปากค้าง เอากันตั้งแต่วันแรกเลยเธอ

“บางคนเขาไม่มีรับน้อง แค่ประชุมเชียร์ บางคนเรียกไป แลกเบอร์โทร. กันก็เสร็จแล้ว มีแค่คณะเรานี่แหละที่การรับน้อง ขึ้นชื่อที่สุด โหด หิน และนาน”

ผมกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอื๊อก คนอื่นทยอยกันกลับบ้าน แต่ พวกผมรู้สึกราวกับถูกต้อนเข้าไปในอวยเหมือนลูกหมูตัวน้อยๆ ผุ่งหนึ่ง มีพี่ผู้หญิงอีกกลุ่มพากันเดินเข้ามาพร้อมป้ายห้อยคอและ ปากกาเมจิกคนละด้าม กระจาดยังเป็นกระจาดว่างๆ ขนาดประมาณ สองคุณสีนี้ว เดินมาถามแต่ละคนว่าชื่อเล่นอะไรกันบ้าง แล้วจดลงไปให้เราเราแขวนคอ

จนครบนั้นแหละ พวกพี่สาวเหล่านั้นถึงได้พากันอันตรธาน ไป แล้วมีคณกรุ่นใหม่เดินเข้ามาแทนที่ เป็นผู้ชายทั้งหมด สวมเสื้อ ขอบกั้นทุกคน สีหน้าท่าทางดูดุดัน เป็นนักศึกษาแท้ๆ แต่ดันไว้ หนวดไว้คราดูโหดเข้าไปอีก ทำเอาเหล่าลูกหมูตัวน้อยๆ อย่างพวก ผมพากันตัวสั่นงันงกไปหมด ทั้งที่พวกพี่เขายังไม่ได้พูดอะไรกัน สักคำเลยนะ

พอพวกพี่เขาเปิดปาก พวกผมก็พากันสะดุ้งโหยงยกกลุ่ม แม้แต่ซัมเมอร์ที่เตรียมตัวเตรียมใจมาเป็นอย่างดียิ่งพลอยขวัญหาย ไปด้วย

ปีหนึ่งจะยังไม่ได้สวมเสื้อขอบกั้นง่าย ๆ หรือกะครับ ต้อง ทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ผ่านเกณฑ์ก่อนถึงจะได้ และจะต้องเหน็ดเหนื่อย ลำบากกันไปอีกหลายเดือนกว่าจะได้เกียรติมาไว้ในครอบครอง

ผมมองพวกพี่ๆ ตรงหน้าด้วยความตื่นเต้นผสมหวาดกลัว ก่อนตาโตเพราะคนสุดท้ายที่ค่อยๆ เยื้องย่างมายืนอยู่ในแถวของ พวกพี่ว้ากคือ...

พี่ดาร์ฟ...

เขาเป็นเพียงคนเดียวที่ใบหน้ายังคงหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา

ไม่มีหนวดไม่มีเครา แต่กลับสร้างความคิดค้นให้แก่ทุกคนในที่นี้ได้มากกว่าพีว้ากทุกคนรวมกันซะอีก

พอได้สติ ผมรีบขยับให้คนแถวหน้าช่วยบังตัวไว้ ก้มหน้าให้มากที่สุดด้วย

“ไหนมึงบอกว่าพีดาร์ฟไม่มาว้ากไง”

“ก็ทุกปีไม่มาไง ปีนี้มาได้ไงก็ไม่รู้ สงสัยดวงกุติ มายไอดอล~~” ซัมเมอร์ทำท่าเพื่อใส่พีดาร์ฟ

ผมซักรู้สึกว่าตัวเองมีเพื่อนผิดก็ตอนนี่แหละ ไม่คิดว่าเพื่อนผมจะคลั่งไคล้พีดาร์ฟขนาดนี้

พีดาร์ฟกวาดตามองไปรอบ ๆ ผมรีบก้มหลบให้มากที่สุด ก่อนเงยหน้าอีกทีเพราะพีว้ากตะโกนสั่ง ดีที่พอเงยหน้าขึ้นพีดาร์ฟก็ไม่อยู่แล้ว ผมมองหาไปรอบ ๆ

แต่ไม่เห็น...

หรือว่าพีดาร์ฟจะไม่ได้มาว้ากอย่างที่ซัมเมอร์บอกไว้จริง ๆ ผมพ่นลมหายใจโล่งอกออกมาแรง ๆ ตั้งอกตั้งใจทำตามคำสั่งของรุ่นพี่ต่อ

สิ่งแรกที่พวกพีเขาทำคือการแนะนำตัวครับ เริ่มจากตัวของพวกพีว้ากเอง มีหน้าซำยังบังคับให้พวกเราพยายามจดจำชื่อของพีว้ากแต่ละคนให้ได้ในเวลาอันรวดเร็วอีกต่างหาก ผมรวิท่องอยู่ในหัว

เวลาที่เราลนลาน อะไรที่ควรจำกลับไม่จำ ผมจำชื่อใครแทบไม่ได้เลย ดีที่พวกพีเขาไม่ได้มาสั่งให้พวกเราออกไปทดลองเรียกชื่อ ดูไม่งั้นผมคงเป็นคนแรกที่ปล่อยไปจำชื่อใครไม่ได้เลยแน่ ๆ

เอ่อ... ยกเว้นพีดาร์ฟคนเดียวเท่านั้น

หลังจากนั้นก็ให้พวกเราเหล่าลูกหมูตัวน้อย ๆ แนะนำตัวเอง แต่แนะนำแบบธรรมดาโลกคงไม่จำ พีเขาให้พวกเราตะโกนแนะนำตัวกันจนสุดเสียง ใครเสียงเบาไปเขาจะให้ตะโกนซ้ำ ๆ อยู่อย่างนั้น

จนคอแหบคอแห้ง ผู้ชายนะไม่เท่าไร แต่ผู้หญิงเสียงเบา ถึงงั้นก็ไม่มีใครคิดยอมแพ้

ผู้หญิงคนไหนจะมาเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ ต้องอึด ถึก และทนนะครับ เพราะพวกพี่ ๆ เขาไม่ปรานีจริง ๆ ตะโกนแก้กันอยู่หลายครั้งถึงได้ผ่าน ทำเอาพวกลูกหมูที่เหลื่อปากกันลั่นเอาใจช่วยใหญ่

กระทั่งมาถึงคิวซั้มเมอร์ มันติดตัวลูกยืนทันที สูดลมหายใจเข้าปอดลึก ตะโกนก้อง

“ซั้มเมอร์ครับ!” เทกเดียวผ่าน เสียงดังมากจนแก้วหูผมลั่น สะเทือน

มีงิโซว์พลังมาชะขนาดนั้น ถ้ากูตะโกนเบากว่าจะโดนรุ่นพี่สั่งแก้ใหม่

ผมติดตัวลูกยืนต่อจากเพื่อนทันที สูดลมหายใจเข้าปอดลึก โยกเอาพลังกำลังทั้งหมดที่มีตะโกนบอกชื่อตัวเองดังก้องฟ้าเหมือนกัน

“ฤดูหนาวครับ!” แต่เสียงก็ยังเบาว่าซั้มเมอร์อยู่ดี

“ชื่ออะไรนะ!”

“ฤดูหนาวครับ!”

“นี่มันฤดูฝนนะคุณ จะมาบอกว่าฤดูหนาวได้ยังไงกัน”

ผมหน้าเหวอ “ไม่รู้ว่าพี่เขาแซวหรือประชด หรือกำลังกวนประสาทผมอยู่กันแน่ ผมรีบรวบรวมพลังตะโกนกลับ

“ผมชื่อนายฤดูหนาว นามสกุลอรุณสว่างครับ เกิดเดือนกุมภาพันธ์ พ่อเลยให้ชื่อนี้มาครับ!” ผมตอบอย่างฉะฉาน

อย่าเหนียม อย่าอาย เพราะถ้ายิ่งเหนียมยิ่งอาย รุ่นพี่จะยิ่งอยากแกล้ง

ต้องใจกล้า ๆ หน่อย แต่อย่าให้ถึงกับลามปามรุ่นพี่ แบบนี้กำลังน่ารักน่าให้ภ้ย

“ดีมาก คุณฤดูหนาว ออกมาข้างนอกครับ”

อ้าว ไหงงั้นวะ ผมคิดว่าผมตอบไม่กวนตีนรุ่นพี่แล้วนะ ผมรีบวิ่งออกไปตามสั่ง ทำตัวมีระเบียบ รุ่นพี่จะได้ไม่หมั่นได้

“เพราะอะไรถึงอยากมาเรียนคณะวิศวะ”

“ผมชอบสาขานี้ครับ จบไปได้ทำงานตรงกับที่ต้องการ”

“แล้วทำไมต้องเลือกมหา'ลัย M”

“เป็นมหา'ลัยใกล้บ้านที่สุดแล้วครับ!” ผมตอบตามจริง
ทุกคนปรบมือ

“ดีมาก คุณเป็นเด็กดี ผมให้รางวัลคุณด้วยการไปวิ่งรอบสนาม
ห้ารอบ”

“เดี๋ยวนะ!” ผมรีบท้วงทันที

“มีปัญหาหรือครับ มันเพิ่มอีกสองรอบ”

“ครับ ๗ ได้ครับ” ผมไม่เถียงอีก รุ่นพี่ว่าไง ผมว่าตาม ขึ้นชื่อว่า
การวิ่ง มันทันทีก็จะเจออะไรคล้าย ๆ กรณีนี้อยู่แล้ว

“ใครอยากช่วยเพื่อน ผมจะได้ลดจำนวนลง หนึ่งคนหนึ่งรอบ”

“ผมครับ!” ซัมเมอร์รีบยกมือทันที

ผมโคตรซึ่งใจ แก้ใหม่ที่บอกว่าคิดผิดที่มีมันเป็นเพื่อนนะครับ
เพื่อนศิษยานุศิษย์หาได้ที่ไหนอีก

“ดี! คุณวิ่งห้ารอบ เพื่อนวิ่งหนึ่งรอบ ปฏิบัติ!”

ผมกับซัมเมอร์พากันวิ่งตามสั่งทันที

“มีใครอยากช่วยเพื่อนอีกบ้าง” พี่ว่าตะโกนถาม

ผมกับซัมเมอร์หันกลับไปมอง มีอีกสองสามคนลุกยืน ซึ่งก็
เป็นคนที่นั่งอยู่รอบ ๆ ตัวผมนั่นแหละครับ เรารู้จักกันผ่านป้ายชื่อ
เท่านั้น ยังไม่มีโอกาสได้ทักทายกันสักคำ

หันไปมองอีกที มีคนมาวิ่งด้วยรวมกับผมเป็นเจ็ดคนพอดี
หมายความว่าเพื่อนผมได้วิ่งแค่รอบเดียวเท่านั้น

ผมกับซัมเมอร์ชะลอความเร็วลงอย่างรู้ใจกัน ไปสมทบกับ
คนอื่น ๆ ที่เหลือ จนกลายเป็นวิ่งกันเป็นกลุ่มก้อน

“ขอบใจมาก เพื่อน ๆ กูดูคุณานะ นีซัมเมอร์” ผมแนะนำตัวกับเพื่อน ๆ อีกรอบด้วยเสียงปนหอบ

แต่ละคนรีบแนะนำตัวทันทีแม้จะมีชื่อแขวนอยู่บนคอทุกคนก็ตาม มีมันม่วง (เพิ่งเคยได้ยินคนชื่อมันม่วงก็ครั้งนี้แหละ (- - ;) ท็อฟฟี่ คอปเตอร์ จี ไทด์ ดีที่มีพวกนี้มาช่วย เพราะสนามกว้างมาก ให้ผมวิ่งคนเดียวผมว่าสองรอบก็คงจะหอบแตกจนหายใจหายคอไม่ทันตายคาสนามนี้แน่ ๆ

พอครบรอบพวกเรารีบพากันย้อนกลับไปนั่งที่เดิมทันที

ในระหว่างที่พวกเราวิ่งกัน คนที่เหลือก็ไม่ได้นั่งสบาย ๆ รอคมความลำบากของพวกผมนะครับ โดนสั่งให้ทำนู่นทำนี่ไปไม่หยุด พอพวกเราไปสมทบก็ต้องทำเหมือนคนอื่น ๆ แต่ได้รับคำชมว่ามีใจเสียสละและสามัคคีกันดีมาก

กิจกรรมที่ส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ต้องทำตามคำสั่ง เหมือนกิจกรรมสันทนการบวกับการฝึกทหาร ต้องใช้แรง ความอดทน และกลองเสียงค่อนข้างเยอะ แหกปากไปสิ คอแทบแตก

กระทั่งพวกรุ่นพี่สั่งเลิก... เหนื่อยมาก ร้อนมากด้วย นีแค่วันแรกนะ เรายังต้องเผชิญเรื่องนี้กันไปอีกเป็นเดือนเลย ดีไม่ดีตลอดทั้งปีด้วย ถ้ายังทำได้ไม่ตรงกับที่รุ่นพี่ต้องการ

“จริง ๆ อยากชวนไปหาอะไรกินกันต่อนะ แต่กูไม่ไหวแล้ว ขอตัวกลับก่อนนะ เจอกันพรุ่งนี้” ไทด์โบกมือลา

เพื่อนคนอื่น ๆ มีสภาพไม่ต่างกัน จนเหลือแค่ผมกับซัมเมอร์สองคน

“กลับกันเลยไหม หรือจะไปหาอะไรกินกันก่อน”

“หิวแล้วเหมือนกัน ั้ง...” ยังไม่ทันที่ผมจะพูดจบ ซัมเมอร์ก็อ้าปาก มองไปทางด้านหลังของผมตาค้าง

ผมรีบหันไปมองตามทันที ก่อนอ้าปากค้างตามเพื่อนไปติด ๆ

เพราะตอนนี้คนที่ผมไม่อยากเจอหน้ามากที่สุด กำลังเดิน
ทำหน้านิ่งๆ เข้ามาหาแล้ว
พีคาร์ฟ!
มึงไม่รอดแน่ๆ ฤดูหนาว!